

STELA GIURGEANU

MATILDA ȘI GROPARII

Câștigătoarea concursului UNITER
Cea mai bună piesă românească a anului 2018

În **Selecția finală**,

Juriul a mai nominalizat piesele:

Viețile sfinților de Radu Macrinici

Întoarcerea de Laurențiu Blaga

Când se topesc ghețarii de Marilena Dumitrescu

Nu suntem melci sau suntem?

de Marilena Dumitrescu

***Concursul, Premiul și editarea volumului
se desfășoară sub egida și cu sprijinul***

Casei Regale a României

Editură a UNITER

Coperta: **Dan Stanciu**

Redactor: **Elena Popescu**

© *Editura UNITEXT a UNITER, 2019*

ISBN: **978-973-8129-67-2**

Colecția **PIESE NOI**

Seria **DRAMATURGI ROMÂNI**

STELA GIURGEANU

TEATRU

MATILDA ȘI GROPARI

Editura UNITEXT

București, 2019

PERSONAJE

Cumnatele:

- SONIA 60 de ani,
- OLGA, 58 de ani
- NORA, 54 de ani.

MATILDA, fiica Soniei.

Mătușile o vor alinta Tili.

PETER, logodnicul Matildei.

(Cei doi sunt avocați)

ACTUL I

O terasă, pe acoperișul unei case. Este vară târzie. De jur împrejur, multe ghivece cu plante și flori, două umbrele mari, de soare, dar și cărți, adunate în stive, mobile vechi, un dulap plin cu haine puse alandala.

Într-un colț al terasei, o bucătărie de vară; un grătar, o chiuvetă, câteva oale, farfurii și căni.

Într-altul este amenajat un soi de dormitor. Sub o prelată, se văd și trei saltele.

În stânga terasei, înspre scenă, o ușă care duce spre casă. Ușa este însă închisă, cu un lacăt mare și cu câteva rânduri groase de lanțuri. În partea opusă, o portiță care dă spre o scară exterioară, dinspre terasă, spre stradă.

SONIA trebăluiește prin bucătărie, OLGA citește iar NORA moțăie, într-un balansoar, învelită într-un pled.

Pe fundal se aud croncănituri de ciori.

Scena 1

OLGA: Te-ai mai uitat la copaci?

SONIA: M-ai întrebat și acum jumătate de oră.

OLGA: Crezi că s-au mai înmulțit?

SONIA: Dar cine stă să le numere, Olga?

OLGA: Ție ți se pare că sunt mai multe ca ieri?

SONIA: Poate că da, poate că nu, habar n-am.

Oricum de la zi la zi vin stoluri noi. Unele mai pleacă, altele mai mor...

OLGA: Aiurea! Astea trăiesc și o sută de ani.

SONIA: Dacă nu mor de foame până atunci.

Și pe aici nimeni nu le hrănește.

OLGA: Asta n-o cred.

SONIA: Da' ce? Ai văzut vreodată pe cineva care să hrănească ciorile? Nici măcar Nora n-o face. Nora! Pe care am prins-o dând de mâncare unui șoarece aciuit prin casă. Nici măcar ea nu hrănește ciorile.

OLGA: Ciorile n-au nevoie să fie hrănite. Își găsesc și singure de mâncare.

SONIA (*arătând înspre NORA care doarme*):
N-ar trebui s-o trezim?

OLGA: Mai las-o nițel. A dormit foarte prost ieri noapte. S-a trezit de cel puțin trei ori. Umbla ca o nălucă de-a lungul terasei. Înainte și înapoi, înainte și-napoi. A încercat o dată chiar să intre în casă.

SONIA: Bine că am pus lacăt la ușă. Crezi că încă mai are coșmaruri?

OLGA: Astea... nu trec niciodată. Le ții departe în timpul zilei, da' te năpădesc ca ulii pe timp de noapte. Mai ales dacă mănânci gras înainte să te culci.

SONIA: Dacă doarme de pe acum, iar n-o să-i fie somn, și-o să bântuie pe seară. Mai vrei un ceai?

OLGA: Nu, că pe urmă trebuie să fac pipi.

SONIA: Și ce dacă trebuie să faci pipi?

OLGA: Trebuie să cobor și mi-e lene.

SONIA: Lasă prostiile, trebuie să bei, altfel te deshidratezi.

OLGA: Știi ceva? Mai bine mi-ai da un rom.

SONIA: Ăla deshidratează și mai rău.

OLGA: Nu vrei să-ncetezi cu dădăceala?

SONIA: La dracu', ai dreptate! Uit mereu.

Puterea obișnuinței, ce vrei? Toată viața am fost obișnuită așa. Să am grijă de ceilalți. Îți intră în reflex grija asta. Și nu scapi prea ușor de reflexe. (*îi întinde un pahar cu rom Olgăi*) Ia-l, dar dă-l repede pe gât, să nu te vadă Nora.

OLGA: Lasă sticla aici. (*ascunde sticla sub balansoar*) Auzi... nu crezi că ar fi timpul să nu ne mai purtăm așa cu Nora?

SONIA: Așa cum?

OLGA: Știi tu... cu mânuși...

SONIA: Mai dă-i puțin timp. Știi că are palpitații. O schimbare cât de mică și intră în panică. Dacă îi spunem totul dintr-o dată, mi-e frică să nu dea în dambla. Puțin câte puțin, asta e filosofia mea. Nu trebuie să torni totul, deodată. Mai știi? Poate dacă uită toată tărașenia aia cu Daniel îi va fi mai bine.

OLGA: Dar cum o să mai vindem cimitirul? Știi bine că Daniel deține legal toată afacerea.

SONIA: O să-l vindem fără să-i spunem.

OLGA: Cam greu. Nu e de glumit când vine vorba de lege, de acte, de semnături.

SONIA: O să-mi vină mie o idee. Nu-ți mai fă atâtea griji. Deocamdată avem ceva mai important de rezolvat.

OLGA: (*oftează, privind-o pe NORA*): Biata Nora...

SONIA: Cred că toate am suferit în mod egal, Olga. Nu-i cazul s-o sărăcim acum mai mult pe Nora. Nici ei nu i-ar face bine, acum trebuie să se întremeze, să fie puternică, nu să-și plângă de milă.

OLGA: Totuși... dintre toate, ei i-a fost cel mai rău. Cel puțin noi vedeam realitatea așa cum era.

SONIA: Și cu ce ne ajuta asta? O vedeam și o suportam.

OLGA: Ea nici acum n-ar putea... Sonia, dacă tu ai putea da timpul înapoi...

SONIA: Asta e o prostie. Nimeni nu poate da timpul înapoi. E ceva ce spun oamenii doar ca să-și mai adâncească puțin regretele și nostalgiile. De parcă n-au suferit îndeajuns. Ce este, este, ce-a fost, a fost. Parcă am mai vorbit odată despre asta. În plus, nu-mi spune că începi să ai regrete!

OLGA: Nu-i vorba de-asta.

SONIA: Știi prea bine că în orașul ăsta de provincie nimeni nu ne-ar fi venit niciodată în ajutor. Ce am făcut e bun făcut. Trebuie să vedem cum aranjăm mai departe lucrurile ca să putem vinde și să plecăm odată pentru totdeauna de aici.

OLGA: Mă gândeam cum ar fi fost dacă nu ne întâlneam niciodată? Dacă drumurile noastre ar fi fost diferite, de la bun început?

SONIA: Adică cum ar fi fost să nu ne mărităm cu trei psihopați?

OLGA: Zilele astea m-am tot gândit dacă...

SONIA: Dacă și cu parcă, Olga! Singurul meu regret e că am așteptat atât de mult. Dar poate așa trebuia să se întâmple.

OLGA: Mama obișnuia să spună că timpul le rezolvă pe toate...

SONIA: Halal exemplu ai avut și tu în familie ca să-l dai mai departe! Nu face nimic, că le rezolvă timpul pentru tine! Nu că eu sau Nora am fi fost mai breze. Chiar crezi că în situația Norei, sau chiar a noastră, mai era timp de așteptat?

OLGA: Nu. Categorie că nu. Uneori mă și întreb cum de-am îndurat toate astea.

SONIA: De frică.

OLGA: Uneori îmi era frică până și să mă duc la baie în toiul nopții ca să nu-l trezesc. Ultima oară când s-a enervat credeam că dă foc la casă.

SONIA: Ne obișnuisem așa. Să nu-i supărăm. Să mergem în vârful picioarelor. Credeam că nu mai e nicio ieșire și de-asta răbdam. Dar acum, gata, s-a terminat cu toate astea. E timpul să ne scuturăm de toate fricile!

OLGA: De ce nu ne-am gândit la asta mai demult? Poate că nu ajungeam acum în situația asta.

SONIA: Ideile bune nu stau ca ciorchinii în cap, Olga, așteptând să fie culese. Lovesc brusc, pac, și ți se aprinde becuțelul! Bine, dacă ai becuțel... Și curaj să le duci la capăt.

OLGA: Cred că niciodată nu m-am simțit atât de liberă cum m-am simțit săptămânile astea de când stăm pe acoperiș. Să dorm pe săturate, să citesc când am chef, să mănânc la orice oră...

SONIA: Ți-ai fi imaginat cum ar fi fost să facem înainte grătarul pe terasă, așa, de

capul nostru? Pur și simplu, să urcăm pe acoperiș și să facem un grătar!

OLGA: Dumnezeule! Nici nu mă atingeam de grătarul lor!

SONIA: O dată, o singură dată am îndrăznit să întorc fripturile.

OLGA (*imitînd o voce de bărbat*): Ai distrus totul, Sonia! De câte ori nu ți-am spus să nu te atingi de fripturile mele?

SONIA (*același joc*): Acum să le spui tu invitaților de ce carnea e crudă și de ce va trebui să mănânce salată, ca iepurii!

Amîndouă rîd amar.

OLGA: Iar bărbatu-meu le ținea isonul. Ții minte? O lua razna doar dacă îmi puneam puțin ruj pe buze...

SONIA: Să țin minte? Pe tine nu te lăsa să te fardezi, dar pe Nora, Daniel o puneă să se machieze și când se culca!

OLGA: De-ar fi fost numai atât...

SONIA: Când te mai apucă îndoielile, Olga, să te gîndești la toate ororile pe care le-am trăit. La fricile și la halul în care ne aduseseră.

OLGA: Al meu spune mereu că toți prietenii mei sunt niște hahalere.

SONIA: Al meu găsea că era tare amuzant să mă facă pe mine hahaleră în fața prietenilor... ajunsesem să cred că nu sunt bună de nimic. Că sunt ultima proastă, urâtă și fără pic de voință. Mă bâlbâiam și dacă vorbeam cu vânzătorul de ziare.

Amîndouă se întristează brusc.

OLGA: Mai bine spune-mi, când vine MATILDA?

SONIA: Ce știi eu? Mai pe seară. Mi-a dat un telefon scurt și m-a înștiințat că ajunge în oraș în seara asta. În trecere, a ținut să precizeze. Nimic altceva. Ora avionului și pa, pa, ne vedem.

OLGA: Tinerețea n-are timp să stea la taclale.

SONIA: Poate e mai bine așa. Oricum n-avem prea multe să ne spunem.

OLGA: Eu cred că aveți foarte multe să vă spuneți...

SONIA: Nu! Matildei îi e bine așa cum e. Sunt atât de mândră de ea, Olga! Mândră că a scăpat de toată nebunia asta, că e pe picioarele ei, că are o viață departe de mizeriile pe care le-ar fi trăit dacă

rămânea aici. A ajuns exact acolo unde visam eu să ajungă. E tânără, frumoasă, are o carieră. Cel mai important, este independentă. Poate să facă orice vrea. De ce i-aș atârna acum toate fantomele trecutului de gât? Îi este mai bine departe de toate astea. Mai bine să nu știe nimic.

OLGA: Nu v-ați mai văzut de atunci, nu?

SONIA: De vreo cinci ani. După scandalul ăla.

OLGA: N-ai mai încercat să-i vorbești? Să-i explici?

SONIA: Să-i explic ce? Ca tată-său era un monstru? Că nici n-o recunoștea ca fiind a lui? Sau că nu voia s-o lase să dea la facultate? Că nu el a fost cel care i-a trimis toți banii ăia? Că voia s-o mărite și s-o transforme într-o slugă la firma lui de pompe funebre, în loc s-o lase să-și croiască singură un viitor? Pentru ce să-i spun asta? Ca să-i fie milă? Să se întoarcă și să-și salveze biata mamă? Nu, Olga. Mă cunoști prea bine ca să știi cât detest compătimirea. Când faci un bine, nu-l faci cu jumătate de măsură. Așa că, pentru binele ei, am preferat așa. Să stea departe. Și n-ar fi stat departe decât dacă m-ar fi urât.

OLGA: Nu cred că te urăște...

SONIA: Adică n-o urăști pe mă-ta dacă îți spune să pleci și să nu te mai întorci, pentru că nu vrea să te mai vadă?

OLGA: E, poate atunci te-a urât. Mai știi? Dar în timp lucrurile se schimbă. Nici un sentiment nu durează în intensitate atâta vreme.

SONIA: Eu când iau o decizie, nu mă uit înapoi.

OLGA: Și ești atât de convinsă că iei mereu deciziile corecte?

SONIA: Stai puțin! Tu vorbești acum despre MATILDA sau despre...

OLGA: SONIA! Trebuie să-ți spun ceva. De câteva zile am așa, ca un soi de frisoane pe șira spinării. Mă ia când cu cald, când cu rece. Mă tot gândesc. Ne-am pripit, oare? Apoi treaba asta... să ferecăm toată casa și să ne mutăm aici, pe terasă? Cât o să mai putem sta aici?

SONIA: Poți oricând să intri în casă!

OLGA: Nu spune asta... În ruptul capului nu vreau să pun piciorul acolo! Oricum nu mai e cale de întors de acum.

SONIA: Și atunci?

OLGA: Cred că sunt încă buimacă, Sonia. Au trecut mai bine de cinci săptămîni și încă nu-mi vine să cred că am făcut-o. Mă bîntuie seara aia. Chiar dacă știi că nu era altă cale, totuși...

SONIA: Am făcut-o, e încheiată, gata. E timpul să mergem înainte!

OLGA: E greu de dus povara.

SONIA: Mai bine te-ai gândi la toate lucrurile noi pe care le putem face de acum încolo. Acum că ne-am eliberat toate trei.

OLGA: Mai puțin Nora... Ea încă nu știe că e liberă. Trebuie s-o ajutăm, Sonia, trebuie s-o ajutăm să-și amintească cât mai repede de tot ce s-a petrecut în casa asta. Și să accepte noua ei realitate. Mințile ei sunt încă atât de rătăcite. Acum pare că își amintește, acum că nu. Într-o zi mi se părea că vorbim aceeași limbă, când de fapt ea era încă cu mintea undeva, departe.

SONIA: Nora o să-și revină. Când va fi îndeajuns de puternică. Cu toți banii pe care îi vom avea, OLGA, îți dai seama?

OLGA: Vom reuși într-adevăr să scăpăm?

SONIA: Aproape că am scăpat, Olga.

OLGA: ...poate vei reuși să reiei și relația cu MATILDA! Poate că dacă îi spui adevărul...

SONIA: Dacă îi spun tot adevărul, cu siguranță mă va băga la ospiciu. Adevărul nu va ieși niciodată la iveală, altfel suntem pierdute.

OLGA: Aici ai dreptate. De fapt, dacă va știi tot adevărul, ne va băga pe toate trei la ospiciu. Sau poate mai rău...

SONIA: Cum ar fi? Să scăpăm din casa aia, doar ca să ajungem la ospiciu.

OLGA: Oricum, ceva-ceva tot va trebui să-i spui.

SONIA: Acum trebuie să ne ocupăm de Nora. Cu cât își va reveni mai repede, cu atât vom putea să ne punem toate planurile în aplicare. Până atunci, însă, nici un cuvânt Matildei.

OLGA: O să-și dea seama că ceva nu e în regulă... Cu tot calabalâcul ăsta scos pe terasă.

SONIA: Din câte o știu, nici n-o să observe.

OLGA: Dacă o să-i bagi ceai pe gât, sigur o să observe. Când o să vrea la baie și o s-o trimitem la benzinăria de peste drum și-o să ne întrebe, mirată, de ce nu

poate face pipi la baia din casă, ce naiba îi spunem?

SONIA: O să-i spunem că am avut o dezinsecție, iar casa e plină cu otravă. Nu că asta ar fi prea departe de adevăr.

OLGA: Dezinsecție de ce?

SONIA: O să-i spunem, de pildă, că avem furnici. Da, o să-i spunem că ne-au invadat furnicile, am chemat dezinsecția și, dacă trebuie să se ducă, să se ducă la benzinărie.

OLGA: Bine că l-ai vrăjit tu pe Nicolai de ne-a dat cheia de la budă. Era de-a dreptul jenant să i-o tot cerem. Eu cred că te place.

SONIA: Nicolai?

OLGA: E, hai, nu face pe inocenta. Crezi că n-am observat cum se uită la tine?

SONIA: La asta nu m-am gândit... Am totuși o vârstă...

OLGA: Dar cum crezi că ar fi tolerat el trei babe, netam-nesam, zi de zi, la buda benzinăriei lui?

SONIA: Babă ești tu, eu mă țin încă foarte bine!

OLGA: Tocmai de-aia zic. Te place omu.

SONIA: Sau poate, vorba Norei, o avea și
ăsta un suflet bun.

OLGA: Deci nu sunteți amanți?

SONIA: Încă nu. Dar uite, ceva de adăugat
pe listă.

OLGA: Să mă ia naiba dacă știi ce mai
aștepți!

SONIA: Ți-am zis, înainte de toate, trebuie
puse toate lucrurile în ordine.

OLGA: Eu zic că nimic nu pune mai bine
lucrurile în ordine ca o hățăneală zdra-
văună. Sper că lui nu i-ai spus că avem
furnici?

NORA (*trezindu-se brusc*): Avem furnici? Dar
de când avem noi furnici?

OLGA: Te-ai trezit?

NORA: Nu dormeam. Stăteam doar așa cu
ochii închiși. S-a făcut cam frigut, sau mi
se pare mie?

SONIA: La vârsta noastră frigul face bine. Ne
conservă!

OLGA: Vezi că iar n-o să dormi la noapte,
dacă tot ațipești.

SONIA: Vrei un ceai?

NORA: E cald?

OLGA: Nu-i da, c-o să facă pipi.

SONIA: E cald, da.

NORA: Poți să-mi pui, te rog, și două bucățele de zahăr?

OLGA: Treaba ta. Când o să fugi la benzinărie, să știi că te-am avertizat.

SONIA: Trebuie să faci și pipi la un moment dat.

NORA: Și ce e cu furnicuțele?

OLGA: Avem în casă mușuroaie întregi de furnici care trebuie exterminate.

NORA: Bietele furnicuțe...

SONIA: Mie nu mi-au plăcut niciodată furnicile. Pișcă, sunt rele și arogante.

NORA (*chicotind*): Arogante? Furnicuțele?

SONIA: Ia-ți ceaiul. Ai grijă că e fierbinte.

OLGA: Știți că furnicile sunt înrudite cu viespile?

SONIA: De-aia sunt așa ale dracului! Și știți ce mă enervează cel mai mult? Că toată lumea le simpatizează! Că sunt hărnicuțe, că duc greutate. Deși toată lumea știe, nimeni n-ar zice niciodată că-ți intră în casă și te pișcă.

OLGA: Păi tocmai de-aia le-am și gazat.

NORA: De unde și până unde avem noi furnici? Ai fi zis că ciorile le-au venit de hac.

OLGA: Ciorile nu mănâncă furnici.

NORA: Bietele ciori!

SONIA: Să nu plîngem acum și de mila ciorilor!

NORA: Vă mai amintiți? Pe vremuri prin copacii ăștia erau numai porumbei și turturele. Gugu, gugu, gugu... Tare-mi mai plăcea să-i aud gângurind. Și când puneam firimituri de pâine, Doamne Doamne cum se mai năpusteau să ciugulească. Se făcea așa, ca un voal de mireasă pe pervazul casei. S-au dus, an după an, tot mai puțini. Întîi porumbeii, apoi turturelele. Până au dispărut cu totul. Iar copacii nu mai sunt albi. Au început să se înnegrească și ei, încet-încet. Și abia de mai auzeai un gângurit de porumbel. Copacii au încetat să mai gângurească. Acum croncăne. Cra-cra-cra. Nu gu-gu-gu ca pe vremuri. Ah, ce vremuri, ce vremuri...

SONIA: E, ce vremuri? Eu nu țin minte nici voalurile de mireasă, nici copaci gânguritori. Doar muncă, rânit și oboseală. Și ce dacă porumbeii au dispărut și-au venit ciorile? Pasăre e tot pasăre, și pasărea e o orătanie. Cel puțin ciorile sunt niște orătănii oneste. Nu se dau păsări măiestre. Că până și pasărea măiastră se cacă și tot eu strîng găinațul și după

pasărea măiastră. Dar, ferească sfântu
să-i fi spus Norei să nu-i mai hrănească.

OLGA: Și în definitiv de ce nu?

SONIA: Că nu se făcea! Că îmi săreați voi în
cap. Că-mi spunea Nora că sunt creaturile
domnului și alte asemenea aiureli. Și nu
se face să alungi creaturile domnului
cu măturoiul. Așa ne-am obișnuit. Ce e
frumos și lui Dumnezeu îi place, nu așa
se zice? Vrei nu vrei, înghiți frumosul
universal, altfel devii neplăcut.

OLGA: Bizar, nu m-am gândit niciodată că
urai porumbeii!

SONIA: Uram eu multe chestii. Da' nu spu-
neam. De pildă, când se făceau chermezele
alea nesfârșite. Să stai la masă cu toți
dobitocii și să te prefaci că te simți bine.
Vi-l mai amintiți pe nesuferitul ăla de
Costache?

OLGA: Ăla care se îmbăta și ne ciupea de
fund?

NORA: Atâta știa bietul Costache.

SONIA: Se îmbăta și bora peste tot în baie.
Și cine strângea după el?

OLGA: N-am înțeles niciodată cum de tot era
invitat.

NORA: Nu era totuși un băiat rău...

SONIA: I-auzi-o cum începe!

NORA: Avea un suflet bun, dacă ajungeai să-l cunoști...

OLGA: Să nu zici că dădea și ăsta din aripi și gângurea dacă-i dădeai pâine!

SONIA: Pentru NORA toți dezaxații au un suflet bun!

NORA: Dar sufletul nu este întotdeauna bun?

OLGA: O fi, dar atunci nu toți oamenii au suflet.

NORA: Și atunci...

SONIA: Atunci ce?

NORA: Nu înțeleg. Cum funcționezi fără suflet?

SONIA: Funcționezi prost! Mai vrei un ceai?

OLGA: M-ai zăpăcit cu ceaiul tău. N-ai și tu altă treabă?

SONIA: Ca de pildă, ce?

OLGA: Ca de pildă să numeri ciorile!

SONIA: Numără-ți și singură ciorile. Eu mă apuc să fac focul în grătar că se lasă noaptea.

NORA: Dar de ce nu intrăm în casă?

OLGA, SONIA (*într-un glas*): În casă?

NORA: Da, da... de ce nu intrăm în casă?

OLGA: Noi nu mai intrăm în casă de câteva săptămâni, Nora. Nu mai ții minte?

NORA: Să țin minte, să țin minte...

OLGA: Seara aia, Nora...

NORA: Seara aia, aha... Da, știu, știu. Din seara aceea nu mai intrăm noi în casă...

OLGA: Ții minte, nu-i așa, Nora?

NORA: Sigur că da. Noi nu mai intrăm în casă din acea seară de când...

SONIA (*intervine brusc*): De când ne-au invadat furnicile!

NORA: Așa, așa, știam eu, că au venit furnicile și... și ne-au invadat!

OLGA (*cu ton de reproș*): Sonia!

SONIA: Exact așa s-a petrecut. Și acum, ca să scăpăm de invazia de furnici, am chemat dezinsecția și din păcate va mai dura ceva timp până se duc substanțele alea toxice din casă. Până atunci stăm aici. Pe acoperiș.

NORA: Pe acoperiș? A, dar asta e frumos! Nu-i așa că e frumos?

SONIA: Da, e frumos.

NORA: Vedem stelele.

SONIA: Întocmai.

NORA: Și vedem și luna.

OLGA: Ascultăm și ciorile...

NORA (*brusc, agitată*): Dar... unde vom dormi?

SONIA: Păi acolo în colț, nu vezi? Saltelele alea. Le-am adus pentru noi. Sunt noi! Afară e încă cald, putem dormi sub cerul liber.

NORA: O, dar asta este, într-adevăr, foarte, foarte frumos. E ca și cum am fi plecat în vacanță, nu?

SONIA: Exact ca într-o vacanță!

NORA: Ce bine îmi pare, totuși, că avem furnici! N-am mai fost în vacanță de dinainte să mă fi măritat. Acum, dacă avem furnici, nu mai trebuie să ne sculăm la șase dimineața, nu?

SONIA: Ne trezim la ce oră vrem!

NORA: Și nu mai trebuie să fac cafeaua la 6.15 fix?

OLGA: Poți să bei cafeaua la orice oră vrei tu.

NORA: Eu am visat întotdeauna să dorm pe săturate. Nu e ciudat?

OLGA: Ce anume?

NORA: Să visezi că dormi. Cred că doar un om obosit visează că doarme. Întotdeauna mi-am dorit să-mi beau cafeaua în liniște, nu pe goană. Dar când eram mică, nu beam cafea, apoi m-am măritat. Niciodată n-am avut timp să-mi beau cafeaua așa cum mi-ar fi plăcut mie.

OLGA: Acum poți s-o bei și în două sau trei ore!

SONIA: Poți s-o bei în cât timp vrei tu.

NORA: Dar, pe urmă... când mai fac cumpărăturile? Știți că Daniel trebuie să mănânce la ora 12 fix...

OLGA: NORA, trebuie să-ți spun ceva. Daniel este... ei bine, el este...

SONIA (*intervine rapid*): Este în delegație!

NORA: Da? Ah, da... da, ce proastă sunt. Am uitat că este...

SONIA: În delegație. Se întoarce peste o lună!

NORA: Da, da... așa e... ce bine! Adică, e bine că lipsește acum, cu deratizarea asta... Tare s-ar mai fi necăjit dacă trebuia să doarmă pe acoperiș. Lui nu-i place să meargă în vacanță. El, cu toate tabieturile lui. Dar nu e om rău.

SONIA: Deci știi ce-i spui Matildei când o să ne întrebe de ce nu putem intra în casă?

NORA: MATILDA? Vine MATILDA?

OLGA: Da, o să vină. Poate. Cred că avionul ei a aterizat deja.

NORA: Păi și noi nu ne-am pregătit în nici un fel?

SONIA: Avem de toate, stai liniștită!

NORA: Ar trebui să-i facem tort de zmeură. Știți ce mult îi place tortul meu de zmeură. Avem zmeură? Dar trebuie să mă pregătesc, of, cum zboară timpul, și m-ați lăsat să dorm atâta vreme! Țasta e un tort care trebuie să stea la cuptor cel puțin patru ore.

OLGA: Liniștește-te, Nora!

NORA: Dar nu mai e timp, nu înțelegeți?

SONIA: Avem tot timpul din lume.

NORA: Dar n-avem zmeură!

OLGA: Avem ceva mai bun! (*scoate sticla de rom de sub balansoar*)

NORA: Oh! ...alcool?

OLGA: Țasta nu e alcool. E rom havanez.

NORA: Văd și eu că e rom...

OLGA: Știu că-ți place, Nora... hai, cu două bucățele de zahăr, ce spui?

NORA: N-ar trebui. Știți amândouă că lui Daniel nu-i place să bea alcool... Zice că o doamnă este dizgrațioasă când bea. Sau când fumează...

SONIA: Nu-ți fă griji. Suntem pe acoperiș, îți amintești? Aici bem și fumăm cât vrem.

OLGA: Și oricum Daniel e... în delegație.

NORA: Dacă or să mă vadă vecinii și o să mă pârască?

OLGA: Acum suntem în vacanță, ții minte?

Și în vacanță îți permiți orice. Departe de orice vecin. Și Daniel n-o să afle niciodată.

NORA: Ești sigură?

OLGA: Sigură ca moartea!

NORA: Ah, Olga, uneori poți să fii atât de...

OLGA: Atât de ce?

NORA: Slobodă la gură...

OLGA: E o viață nouă, Nora! Pe acoperiș, adică. Aici nu mai avem de fapt nici o grijă! Ia o dușcă de rom.

SONIA: Cu cumpătare, Nora...

OLGA: Eh! Mai las-o naibii de cumpătare, Sonia! Mai bine ia-ți și tu un pahar și vino-ncoace!

NORA: Am putea să...

SONIA: Ce?

OLGA: Zi, Nora...

NORA: Mă gîndeam... dacă tot suntem în vacanță, credeți că am putea să ascultăm puțină muzică?

OLGA: Ohooo, da, să ascultăm puțină muzică!

SONIA se îndreaptă către un dulap și scoate din el un casetofon vechi. Dă drumul, muzică din anii 60. Cele trei ciocnesc paharele și încet-încet atmosfera se schimbă.

OLGA: Și vine singură?

SONIA: MATILDA? De unde să știu eu? De când a plecat de-abia mai vorbim la telefon din an în paște. Da' ce-ți veni?

OLGA: Ziceam și eu...

NORA: S-o fi întâmplat ceva?

SONIA: Ce să se întâmple? E în trecere și vrea să ne salute. Atâta tot.

NORA: Dar trebuie să ne pregătim și noi puțin, uite ce dezordine e!

SONIA: Pentru un „bună” și un „pa” e foarte aranjat.

OLGA (*către SONIA*): MATILDA știe că Daniel este... în delegație?

SONIA: O s-o înștiințez după ce o să zică „bună” și înainte să zică „pa”.

NORA: Sper că n-am uitat să-i pun în bagaj pantofii preferați. Șia de lac cu scîrț. Daniel se necăjește teribil dacă nu-i fac bagajul cum trebuie.

OLGA: Stai liniștită. Acolo unde e n-are nevoie de pantofi cu scîrț.

NORA: E la mare?

OLGA: La mare depărtare, oricum.

NORA: Dar până se întoarce, se termină cu dezinfecția, nu? N-aș vrea să se supere.

SONIA: Se termină, stai liniștită.

NORA: E totuși o cruzime ce-am făcut.

OLGA și SONIA se opresc brusc, își țin respirația, schimbă priviri.

SONIA (*precaută*): Era necesar.

OLGA: Așadar, NORA, îți amintești?

NORA: Poate ar fi existat și altă cale.

SONIA: Nu mai era timp.

OLGA: Trebuia rezolvată pe loc problema.

NORA: Când eram mică am văzut un șoarece strivit. Intrase în bucătărie ademenit de mirosul bucății de cașcaval pe care tata o pusese în cursă. Șoricelul habar n-avea ce-i aia o cursă. Nu văzuse niciodată în viața lui cum arată o capcană. Credea că e doar o bucată de cașcaval. Când a întins lăbuțele, pac! Capcana îi prinsese lăbuțele din față. Capul și-l ferise, dar zăcea așa, inert, privindu-și lăbuțele strivite. Cred că nici măcar nu-l mai dureau. Era mai degrabă uimirea. Se uita și nu-i venea să creadă ce i se întâmplă.

OLGA: Așa se întâmplă când vezi o bucată de cașcaval și crezi că e chiar o bucată de cașcaval.

NORA: Dar chiar era o bucată de cașcaval.

SONIA: Care s-a dovedit a fi o capcană.

NORA: Întocmai. Dacă i s-ar fi spus șoricelului că e o capcană, poate că ar fi ocolit-o.

OLGA: N-ar fi ascultat oricum de nimeni și nimic. Când vezi cașcavalul te repezi, fără să te gîndești la consecințe.

NORA: De-asta spun că a fost o cruzime ce-am făcut. Furnicile alea nici măcar n-au avut iluzia cașcavalului. S-au trezit, așa, brusc, măcelărite.

OLGA: Și-au meritat-o pe deplin, stai liniștită!

SONIA: NORA, dacă ar fi fost să alegi, de pildă, să te trezești invadată de furnici, care se cațără în patul tău, pe salteaua ta, te sufocă și te mușcă și vacanța asta a noastră pe terasă... ce-ai fi ales?

NORA (*sare brusc în picioare, agitată, scoate un strigăt*): Dumnezeule! Saltelele!

OLGA: Ce strigi așa, Nora? Că era să mă înec! Ce-i cu saltelele?

NORA: Saltelele trebuie întorse la două săptămîni, altfel se strică. Credeți că aș putea intra, măcar puțin în casă? Să întorc saltelele? Nu-mi ia mai mult de 15 minute, promit! Până se întoarce Daniel, trebuie să întorc saltelele... Daniel verifică întotdeauna dacă am întors saltelele. O dată, o singură dată am uitat

și... ei, bine, știți ce s-a întâmplat. Dar nu e om rău, nu-i așa? Trebuie să intru în casă să le întorc!

OLGA și SONIA: Nu!

SONIA: Deocamdată nu intră nimeni în casă, Nora. Furnicile sunt moarte, nimeni nu le mai poate salva. Dacă intri, respiri aerul otrăvit și mori acolo, pe loc!

NORA: Ca furnicile?

OLGA: Ca furnicile. Doar că alea au meritat s-o mierlească. Tu nu.

SONIA: Mai bine, hai să spunem niște povești, vrei? Ca în tabără, când eram copii. Povestește-ne ceva din copilărie.

OLGA: Fără șoareci striviți, dacă se poate...

NORA: O... dar ce să vă spun?

SONIA: Ce vrei. Dintre toate, tu ai avut cea mai fericită copilărie... Povestește-ne de Crăciun.

NORA: E, de Crăciun era cea mai frumoasă perioadă a anului.

SONIA: Așa, povestește-ne ceva frumos.

NORA: Tăticu mă ducea la târgul de brazi și mă lăsa să vorbesc cu ei.

OLGA: Cu cine?

NORA. Cu brăduții! Știți, eu cred că toate au pe lumea asta o poveste, așa că stăteam la

discuții lungi cu brăduții. Și-l alegeam pe cel care avea cea mai frumoasă poveste.

OLGA: Mai toarnă-mi niște rom...

SONIA: Și ce-ți povesteau brăduții?

NORA: Da ce mai știu eu? De unde veneau, cum îi chema... Odată mama a luat-o razna că i-am adus cel mai răpciugos și nenorocit brăduț din tot târgul. Dar mi-a fost așa de milă de el... Că nimeni nu-l voia. Și ar fi ajuns lemn de foc, fără să aibă și el măcar o seară de Crăciun. Credeți că merită?

SONIA: Ce anume?

NORA: Să trăiești o viață întreagă doar pentru bucuria unei singure nopți?

SONIA: Cred că merită să-ți trăiești viața, punct. Se termină un drum, apuci pe altul. S-o iei mereu de la început. Nu doar pentru o noapte. Clișeele astea cu viața terminată mă înnebunesc. Viața nu se termină decât când nu mai bate inima.

NORA: Dar dacă inima bate, dar simți așa, că nu mai trăiești? Ca șoricelul din cursă..

OLGA: Prostii! Ai fost mereu o sentimentală, Nora. Spre dezavantajul tău. Viața nu e deloc o poezie.

SONIA: A început să se întunece. Cred că voi aprinde lămpioanele.

OLGA: Speram să mai termine nenorocitele
astea cu croncăneala lor! Dar parcă noaptea
cârâie mai abitir. Dacă tot ești acolo,
îmi spui și mie dacă ți se par mai multe?

SONIA: Dar mai lasă-mă odată cu ciorile
tale! Oricum, trebuie să mă duc la ben-
zinărie să mai iau câte ceva pentru seară.
Nu stau mult.

OLGA: Să nu uiți cheia!

*SONIA dă să iasă, se răzgîndește, se întoarce
brusc.*

SONIA: Olga, ține minte ce-am vorbit... nici
un cuvânt în plus. Nu e timpul!

OLGA: N-ai grijă! Hai, du-te, că faci pe tine!

SONIA iese.

Scena 2

OLGA, NORA

OLGA: Știi ce cred eu?

NORA: Că ar trebui să facem totuși tortul de
zmerură?

OLGA: Că ar trebui să mai iei un rom.

NORA: Nu, nu, deja m-am cam amețit.
OLGA: Dar o țigară?
NORA: N-ar trebui.
OLGA: Și de ce, mă rog?
NORA: Tutunul face rău la plămâni...
OLGA: Și aerul face rău la plămâni. Cu cât respirăm mai mult, cu atâta îi tocim mai repede.
NORA: Uneori spui lucruri atât de hazlii!
OLGA: Eh! Ia spune-mi, Nora...
NORA: E așa frumos în vacanță! Aș vrea să fie mereu vacanță...
OLGA: Nu-i așa că n-ai vrea ca vacanța asta să se termine?
NORA: Vacanțele trebuie să se termine, altfel n-ar mai fi vacanțe...
OLGA: Dacă, de exemplu, am rămâne aici?
NORA: Pe terasă?
OLGA: Da, să ne mutăm definitiv pe terasă. Toate trei!
NORA: Să dormim, să mâncăm, să petrecem aici tot timpul?
OLGA: Exact asta am face! În plus, să dormi până târziu și să tragi de cafea cât vrei tu!
NORA: Ah, dacă s-ar putea...
OLGA: S-ar putea, da. Ce zici?
NORA: Imposibil!

OLGA: De ce?

NORA: Pentru că Daniel n-ar fi niciodată de acord cu așa ceva.

OLGA: Dar dacă s-ar întâmpla ca Daniel să nu se mai întoarcă?

NORA: Poftim?

OLGA: Ziceam așa, metaforic vorbind...

NORA: Doamne, ce metafore folosești tu uneori! Cum să nu se întoarcă, de ce să nu se întoarcă?

OLGA: Să spunem că Daniel s-ar fi... evaporat.

NORA: Cum să se evapore? E ditamai omu'!

OLGA: Să presupunem că Daniel n-ar mai exista. Dintr-un motiv sau altul. Ar dispărea pur și simplu de pe fața pământului!

NORA: Îmi ascundeți ceva! Știam eu!

OLGA: Nu chiar...

NORA: Știam eu că s-a întâmplat ceva îngrozitor!

OLGA: Nicidecum! Stai liniștită! Ia niște apă! Dumnezeu, nu poate lega omu' două fraze cu tine că vezi imediat numai apocalipse!

NORA: Este bine? Daniel?

OLGA: Bine, bine, mai bea niște apă.

NORA: Nu mai vreau apă, că fac pipi.

OLGA: Ia cu rom atunci! Iartă-mă, Nora. Am exagerat. Probabil că Sonia are dreptate. Nu e încă timpul...

NORA: Doar că eu nu mi-aș imagina niciodată viața fără Daniel. Daniel...

OLGA: Are un suflet atât de bun, știi, știi!

NORA: Dar să știi că așa e. Poate că vouă nu vi se pare, este el mai morocănos din fire. Și l-ați văzut mereu în lumina lui proastă. Când se înfurie și când...

OLGA: (*brusc, enervată*): Când te lovește?

NORA (*continuă, ca și cum n-ar fi auzit*): ...dar în străfundurile sufletului nu e om rău. Odată mi-a adus dintr-o delegație un set de prosoape.

OLGA: Un adevărat domn!

NORA: Altădată mi-a adus un halat... Mereu se gîndește la mine, știi?

OLGA: Așa e, Nora.

NORA: Dacă uneori se enervează să știi că e din cauza mea. Numai și numai din cauza mea!

OLGA: Hai, liniștește-te! Nu s-a întîmplat nimic.

NORA: Eu nu m-aș descurca niciodată fără Daniel.

OLGA: Nici n-ai încercat măcar...

NORA: Și de ce aș încerca? De ce să încerc să trăiesc fără el?

OLGA: Dar acum trăiești bine-mersi și fără el.

NORA: Unde?

OLGA: Poftim?

NORA: Unde a plecat Daniel?

OLGA: Destul de departe...

NORA: Și când vine?

OLGA: Mai durează ceva...

NORA: Dumnezeuule! Știam eu! Am visat toată noaptea urât. Știam eu că s-a petrecut ceva îngrozitor! Dar puteți să-mi spuneți! Nu sunt o babă neajutorată!

OLGA: În nici un caz!

NORA: Atunci?

OLGA: Atunci uită toată conversația asta. Te agiți de pomană. Uite, îmi pare rău că interpretezi totul ca pe o catastrofă!

SONIA se întoarce cu brațele pline de sacoșe.

SONIA: Ajutați-mă, vă rog!

OLGA: Da' ce-ai făcut? Ai cumpărat toată benzinăria?

SONIA: Am dat o fugă și până la alimentară. Nora, am luat zmeură și blaturi de tort. Facem o șarlotă și gata tortul!

NORA: E numai din cauza mea

SONIA: Am luat plăcinte și înghețată...

OLGA: Și rom! Știți ceva, vom avea o petrecere pe cinste. Nora, dă muzica aia nițel mai tare.

SONIA: Nora?

NORA (*agitându-se din ce în ce mai tare*): E vina mea, nu-i așa? Din cauza, mea, nu-i așa?

SONIA: Ce tot spune?

NORA: Din cauza mea Daniel nu se va mai întoarce niciodată!

SONIA (*către Olga*): I-ai spus?

OLGA: Nu. Dar cred că începe să-și amintească!

Scena 3

S-a înnoptat de-a dreptul. Pe terasă sunt aprinse lămpioanele. Pe masă se văd resturile de la cină, farfuria și sticla de rom pe jumătate goală. NORA doarme pe una dintre saltele întinse în partea dreaptă a scenei. SONIA trage cu grijă prelata deasupra, o mai învelește puțin pe NORA, o mângâie, după care se întoarce la masă. OLGA stă lângă balustrada terasei și privește în afară.

OLGA: A adormit?

SONIA: În cele din urmă.

OLGA: Îmi pare rău. Am crezut...

SONIA: Ți-am spus, Olga, nu era timpul.

Lucrurile astea nu le poți grăbi. Mai rău faci. Ai văzut cât de agitată era.

OLGA: Părea atât de încântată că e în vacanță, că are timpul ăsta pentru ea. Că își poate bea cafeaua în liniște, fără monstrul ăla de bărbatu-său. Am crezut că e într-adevăr fericită că e, în sfârșit, liberă!

SONIA: Oamenii doar visează la libertate, Olga. Când n-o au, își imaginează că și-o doresc, când o au, se sperie. Nu știu ce să facă cu ea. Îi debusolează. De-asta libertatea trebuie dată în doze mici.

OLGA: Părea tristă când se gândea că vacanța se va sfârși. Și atunci mi-am zis că...

SONIA: Șocul și noaptea aia teribilă și-au pus accentul pe Nora într-un fel pe care noi nu-l putem controla. Singurul ei mod de-a face față e să nu se gândească acum la realitate. O să-și revină, încet, sunt convinsă. Dar mai trebuie timp. Să se obișnuiască atât de mult cu libertatea ei, încât să știe că ar fi în stare de orice ca să nu o mai piardă!

OLGA: Dar dacă nu mai e timp, Sonia?

SONIA: Ce vrei să spui?

OLGA: Dacă n-ar fi atâtea ciori în copaci...
Dar uită-te și tu, peste tot e negru.
Dorm în copaci, dorm pe jos, până și
acoperișurile caselor le-au năpădit.

SONIA: E, poftim, ce spuneam? Ia-i omului
grijile de pe umeri, și tot o să-și inventeze
el unele! Mai dă-le naibii de ciori!

OLGA: Și dacă e un semn, Sonia?

SONIA: Prostii!

OLGA: Știi foarte bine de când au început să
se adune...

SONIA: ...de câteva săptămîni.

OLGA: Și nu ți se pare ciudat?

SONIA: Probabil că noul administrator pe
care l-am tocmit la cimitir nu-și face
treaba cum trebuie.

OLGA: Ce vrei să spui?

SONIA: O mai lăsa omu pe afară un picioruș,
câte o mînuță...

OLGA: Ești morbidă!

SONIA: După o viață trăită cu trei gropari, e
greu să te abții.

OLGA: Dar eu nu glumesc. Coincidența e
însăpăimîntătoare.

SONIA: E în capul tău. Ciorile n-au nici o
legătură cu noaptea aia. Cum n-au legă-
tură nici cu stimații noștri soți.

OLGA: Stimați! Ce e drept, brutele alea erau foarte stimate în comunitate. Dacă s-ar fi știut...

SONIA: Ce se petrece în spatele zidurilor închise, nu-i așa, Olga?

OLGA: Nimeni n-a bănuț niciodată ce se petrecea aici. De ce n-am vorbit cu nimeni niciodată?

SONIA: De frică, știi bine. Frica că nu vom fi crezute. Frica de oasele noastre. Dacă aflau că ne-am plâns, cine știe? Poate că nu mai ajungeam niciodată pe acoperiș. Dar tot răul spre bine. Acum nimeni nu ne-ar bănuț de nimic. În ceea ce ne privește, suntem două femei, văduve și îndurerate... și una, în curând părăsită și îndurerată. Știu eu mai bine, durerea atrage compasiune, fericirea, invidie.

OLGA: Trebuie să rezolvăm cumva povestea cu Daniel. Cu ceilalți doi am reușit s-o mușamalizăm perfect, dar cu ăsta... cât timp crezi că-l mai putem ține în... delegație?

SONIA: Până pun planul la punct.

OLGA: Deci ai un plan?

SONIA: Cu prima ocazie când primăria ne va livra un amărît necunoscut să-l

incinerăm. Până atunci însă vom continua să vindem locurile de veci mai ieftine cu 20%. Să acordăm reduceri la sicrie și la îmbălsămare. Să vindem abonamente pentru înmormântări. Plătești una, a doua e gratis! Nimic nu închide gura omului mai mult ca o afacere bună.

OLGA: Halal afacere!

SONIA: Acum trebuie să facem profit. Să adunăm cât mai muți bani. După care, vom vinde, vom vinde totul!

NORA (*trezindu-se*): Să vindem?

SONIA: Nora, culcă-te la loc. Ai visat.

NORA: S-a întors Daniel?

SONIA: Nu, nu s-a întors.

NORA: Dar ce să vindem?

OLGA: Cimitirul.

NORA: Cimitirul? Cum să vindeți cimitirul?

SONIA: Asta ne gândim și noi...

NORA: Dar nu înțeleg...

SONIA: Nora, ți-ar plăcea să plecăm undeva?

NORA: La mare?

OLGA: La mare, da!

NORA: Ooo, ce frumos ar fi. Dar am auzit că la mare pot veni valuri mari, care te înghit într-o clipă. Daniel zicea că marea e periculoasă.

SONIA: Daniel nu e aici.

NORA: Dacă vine pe nepusă masă? Daniel nu m-ar lăsa niciodată să plec. Dar duceți-vă voi! Să-mi aduceți o scoică frumoasă când vă întoarceți. Eu o să vă aștept. Poate până vă întoarceți, vine și Daniel...

OLGA: Nora, Daniel nu se mai întoarce!

Scena se întunecă încet.

ACTUL II

Scena 1

Același decor. Este dimineață. Cele trei cumnate dorm, fiecare pe salteaua ei. Din afară se aud croncănituri de ciori. Brusc, zgomotul unei mașini care oprește, o portieră trântită, bătăi în ușă, apoi pași. După câteva clipe, portița terasei de deschide, apare MATILDA. O tânără elegantă, înaltă, cu o geantă de laptop pe umăr. Intră, fără să le vadă pe cele trei. Se îndreaptă glonț spre ușa casei, cea zăvorâtă. Privește lanțurile, începe să bată în geamul ușii.

MATILDA: Mamă! Olga! Nora!

NORA se trezește brusc, se ridică în capul oaselor.

MATILDA: Mamăăă! Ce dracu?

NORA: Sssss! Tili!

MATILDA se întoarce, speriată. Le vede în sfîrșit pe cele trei.

MATILDA: Nora?

NORA: Fetița mea, ai venit! Tiii, ce bine-mi pare, vino-n-coace!

MATILDA: Ce Dumnezeu, faceți aici, Nora? Mamă? Olga?

NORA: Ssss, le trezești. Mai lăasă-le puțin să doarmă. Sunt tare obosite. Am stat toată noaptea la povești. Pun imediat de cafea.

MATILDA: Dar ce naiba se întîmplă aici? Și de ce e toată casa încuiată?

NORA: Te-am așteptat ieri seară, Tili!

MATILDA: Avionul. A avut întârziere.

NORA: Ești aici și asta contează. Vai, ce doamnă bine te-ai făcut!

MATILDA: Ce faceți aici, Nora?

NORA: Cum adică? Păi locuim aici...

MATILDA: Vreau să zic aici pe terasă!

NORA (*bîlbîindu-se*): Noi, asta, am avut o, cum îi zice... o petrecere în pijamale!

MATILDA: Petrecere în pijamale?

NORA: Știi, tu, ca fetele...

MATILDA: Și atunci ce e cu lacătele astea la ușă?

NORA: Ce frumoasă te-ai făcut!

MATILDA: Mulțumesc, tușico. Unde e unchiul Daniel?

NORA: Nu vrei tu mai bine să vezi ciorile?

MATILDA: Ciorile?

NORA: Sunt multe...

MATILDA: Nora, ești bine?

NORA: Știi ceva? Cred că da. Cred că în sfârșit sunt bine! Ieri încă nu eram bine.

MATILDA: Ce spui? Ai fost bolnavă?

NORA: Se poate spune și așa. Dar uite ce zi frumoasă este azi! Nu ți se pare că e altă lumină afară? Vezi, până și soarele este azi mai strălucitor. Și nici ciorile nu mai croncăne atât de tare. Știi ce cred eu? Cred că doar oamenii cu fantome în suflet se tem de ciori.

MATILDA: O trezesc pe mama.

NORA: Te iubește.

MATILDA: Poftim?

NORA: Sonia. Te iubește mai mult ca orice pe lumea asta.

MATILDA: Nora, cu tot respectul, dar e puțin cam devreme pentru discuția asta. Nici n-am băut cafeaua.

NORA: Păi pun acum de cafea!

MATILDA: Trebuie s-o trezesc pe mama.

NORA: Ai grijă, îngerășule! Nu uita, că uneori, lucrurile sunt mai transparente decât par.

MATILDA: Ce tot vorbești?

NORA: Trebuie doar să te uiți la ele.

MATILDA: Nora, ești sigură că te simți bine?

NORA: Foarte bine, îngerăș. Lasă geanta aia și vino nițel aici.

MATILDA: Simt că se petrece ceva ciudat, tanti.

NORA: Aș! Ce ți se pare ciudat că trei babe au ales să petreacă o noapte terasă?

MATILDA: Dar ce e cu... toată mobila asta afară? Uite, cărțile, hainele...

NORA: Am stat câteva zile aici...

MATILDA: Pe terasă?

NORA: Dar facem pipi la benzinăria de peste drum.

MATILDA: Poftim???

NORA: Daaaa... E un domn cu un suflet tare bun, acolo. Îl cheamă Nicolai. Știi ce cred eu? Cred că s-a cam amoretat de mă-ta.

MATILDA: Mama are un amoret? La vârsta ei?

NORA: Și de ce n-ar avea? Dintre toate, ea se ține cel mai bine. Și are un suflet de aur!

MATILDA: Nora dragă, pentru tine toți au un suflet de aur.

NORA: Toți ăia care au suflet, Tili... Da' vezi, tu, eu am învățat ceva foarte prețios ieri noapte.

MATILDA: Ce anume, tanti?

NORA: Că unii oameni n-au suflet. Pur și simplu sunt goi. Ca gogoșile. Doar că la gogoși îți dai seama imediat. Asta diferențiază gogoșile de oamenii fără suflet. Când muști din gogoasă, chiar dacă sperii că e umplută, îți dai seama imediat că e goală. Pe când, la oameni, uneori îți ia o viață întregă ca să descoperi că ăla de lângă tine n-are pic de suflet. E pus pe pământ, doar așa, ca să-ți ia mințile.

MATILDA: Trebuie s-o trezesc pe mama.

NORA: Înainte de toate, Tili...

MATILDA: Da, Nora?

NORA: Trebuie să-ți spun ceva...

MATILDA: Zi, tanti!

NORA: Mama ta...

MATILDA: Așa... ce e cu ea?

NORA: Ei bine, maică-ta o avea și ea păcatele ei, nu spun, dar...

MATILDA: Dar, ce?

NORA: Ei, bine, mă-ta nu e o gogoasă!

OLGA se trezește, o vede pe MATILDA, dă s-o trezească și pe SONIA.

OLGA: Sonia, trezește-te!

SONIA: Îhm...

OLGA: Sonia, a venit!

SONIA: Îhm...

OLGA: Sonia, trezește-te! A venit Matilda!

SONIA: Matilda?

MATILDA: Bună dimineața, Olga, mamă!

SONIA: Tili! (*dă să se ridice*)

MATILDA: Te ajut, mamă?

SONIA: Nu, nu! Mă descurc... Uf, dar știu că
le-am dormit...

MATILDA: Văd că ați avut o petrecere...

OLGA: Te-am așteptat ieri seară.

MATILDA: Da, avionul a avut întârziere. Mă
gândeam că v-ați culcat deja, așa că am
înnoptat la hotelul din oraș.

OLGA: Vino să te iau în brațe!

MATILDA: Tușă!

SONIA: A fost bine... cu zborul?

MATILDA: Câteva turbulențe, nimic serios.

OLGA: Acum ești aici!

MATILDA: Sunt, da... și puțin debusolată. Ce
naiba se petrece?

SONIA: Ce vrei să spui?

MATILDA: Casa ferecată? Voi pe terasă?

Nora... ei bine, ea e Nora... Dar, ce naiba?

NORA: Dezinsecție!

MATILDA: Dezinsecție?

OLGA: Generală!

MATILDA: Nu înțeleg...

SONIA: Avem furnici.

OLGA: Mușuroaie întregi de furnici!

NORA: Batalioane!

MATILDA: Batalioane de furnici?

SONIA: O invazie inevitabilă. S-au infiltrat de ani de zile în structura de rezistență a casei. De când trăia taică-tău am avut probleme. Dar am tot amânat. De la cimitir, deh. E plin de mușuroaie de furnici acolo, printre morminte. Era timpul să facem ceva.

OLGA: Rapid!

NORA: Așa că am chemat exterminatorii.

MATILDA: Și de ce ați ferecat toată casa?

OLGA: E din cauza... (*arată spre Nora*). Știi tu, o mai apucă somnambulismul și ne e teamă să nu intre în casă...

MATILDA: Și de când durează toată treaba asta?

SONIA: Nu știm exact. Înăuntru însă aerul e încă toxic. Nu putem intra.

MATILDA: Dar de ce ferestrele închise? N-o să se aerisească niciodată dacă ți-neți totul ferecat!

NORA: Nu ne putem expune încă otrăvii. Abia am scăpat cu viață, Tili!

MATILDA: Cu viață? Dar ce, erau furnici ucigașe?

OLGA: Uneori, până și îngerii pot fi ucigași.

NORA: Sunt înrudite cu viespile, înțelegeți?

MATILDA: Cine e rudă cu viespea?

OLGA: Furnica.

MATILDA: Ok... deja am amețit. Unde e unchiul Daniel?

SONIA, OLGA și NORA (*în același glas*): În delegație!

MATILDA: Unchiul Daniel? În delegație?

NORA: Nu mai bine bem noi niște cafea? Dacă aveți puțină răbdare încropesc și ceva de mâncare.

Toate patru se așază în jurul mesei în timp ce Nora pune cafeaua în căni.

MATILDA: Mamă, dar de ce trebuie să stați pe terasă? Nu mai bine stați la un hotel, până se aerisește casa? Plătesc eu, nu trebuie să vă faceți griji de bani...

SONIA: Nu te mai preocupa tu de asta. Mai bine spune-ne ce faci? Cu ce prilej pe aici?

MATILDA: Am o veste... pe care am preferat să nu o dau la telefon.

OLGA: Ești bine?

NORA: Îngeraș, doar nu ești bolnavă!

SONIA: Tili?

MATILDA: Nu, nu sunt bolnavă. Mă mărit.

OLGA: Te măriți?

NORA: E, poftim, draga de ea, noi credeam că e bolnavă iar ea se mărită!

OLGA: Să fie într-un ceas bun, fetiço!

NORA: Păi așa veste, trebuie sărbătorită cum trebuie!

MATILDA: Mamă?

SONIA: Da?

MATILDA: Ai auzit?

SONIA: Ce s-aud?

MATILDA: Am spus că mă mărit!

SONIA: Înțeleg.

MATILDA (îngânând-o): Înțelegi!

OLGA: Cine e norocosul?

NORA: Îl cunoaștem?

OLGA: Ce prostii, de unde să-l cunoaștem, Nora?

NORA: Mă gîndeam că poate e cineva cunoscut...

OLGA: Ca de pildă pe cine cunoști tu în orășelul ăsta cu care să se mărite Tili a noastră?

NORA: Păi, de pildă, fiul primarului, na!

OLGA: Fiul primarului!

NORA: Și de ce n-ar fi fiul primarului?

MATILDA: E un coleg de la biroul de avocatură. E avocat, ca mine.

SONIA: Înțeleg...

MATILDA: Mă bucur că înțelegi, mamă!

SONIA: Și ce ai vrea să-ți spun?

MATILDA: Nimic altceva, ai dreptate! Reacționezi minunat!

SONIA: Ai venit, mi-ai comunicat, am înțeles, ce vrei mai mult?

MATILDA: Incredibil!

SONIA: Ai mâncat?

OLGA: Facem un grătar...

NORA: Încropesc tortul meu de zmeură, fac niște limonadă.

OLGA: Doar să nu bei prea mult, că dacă trebuie să faci pipi, cobori la benzinărie.

MATILDA: Fir-ar al dracului! Mamă!

SONIA: Știu, e cam peste mână, dar noi ne-am obișnuit.

OLGA: Avem și cheie, deci doar cobori, traversezi, intri și te duci direct. Nici nu-i nevoie să vorbești cu cineva.

MATILDA: Dumnezeu! Ați înnebunit subit cu toatele? Mamă, este atât de greu să arăți că îți pasă? Cât de puțin? Fii-ta se mărită iar tu... tu „înțelegi”?

OLGA: Tili, stai ușor, fetițo!

NORA: E în stare de șoc!

MATILDA: Nu, Olga! Nu mai stau ușor! Cât sunt de proastă... Speram, nu știu de ce, dar speram că dacă vin aici, după tot timpul ăsta... voi găsi o urmă de umanitate, mamă. Se pare că sunt extrem de naivă! Da, foarte bine că înțelegi, mamă! Totul este absolut clar, atunci. Te-am anunțat, tu ai înțeles, este totul perfect! Cred că mi-am făcut atunci datoria. De fapt, nici nu știu de ce mai stau. Probabil că trebuia să-ți spun asta la telefon. *(se ridică, dă să plece)*

SONIA: Matilda, stai! Iartă-mă. Nu mă așteptam la vestea asta. M-am... m-am blocat...

MATILDA: Tu te blochezi mereu, mamă! De fapt, nu, blochezi orice sentiment care ar putea trăda că ești mamă!

OLGA: Îndeajuns, Matilda!

MATILDA: Îmi pare rău, mătușă. Vă mulțumesc pentru cafea și pentru felicitări. Cred că e mai bine să plec.

NORA: Dar nu pleca așa!

MATILDA: O să vă anunț data nunții.

NORA: Spune-ne măcar... cum îl cheamă?

MATILDA: Peter.

NORA: Am cunoscut în liceu un Peter.
Frumos băiat. Înalt, brunet, ochii negri.
Păcat că avea dinții stricați.

OLGA: Deșiratul ăla? Avea numai bube pe față!

NORA: Nu-i adevărat. Apăreau și dispăreau.
Când n-avea bube era chiar drăguț...

OLGA: Sper că Peter ăsta al tău are dinți buni.

MATILDA: Are dinții foarte buni.

OLGA: Așa?

MATILDA: Se curăță cu ață dentară după fiecare masă.

OLGA: Zău?

MATILDA: E... foarte atent la sănătatea lui.
Aproape obsedat.

SONIA: E obsedat?

OLGA: Cu sănătatea, Sonia! Ia zi... e frumușel?

MATILDA: Este.

NORA: Înălțuț?

MATILDA: Puțin mai înalt ca mine.

OLGA: Întotdeauna am spus că e bine ca bărbatul să fie nițel mai înalt ca femeia.
E bine pentru orgoliul lui.

SONIA: De când sunteți împreună?

MATILDA: De aproape un an.

SONIA: Și crezi că îl cunoști suficient de bine?

MATILDA: Cât de bine mă cunoaște și el pe mine.

SONIA: Locuiți împreună?

MATILDA: De câteva luni, da.

SONIA: Și de ce trebuie să vă căsătoriți?

MATILDA: Pentru că e timpul. Am o vârstă.

SONIA: Ai 29 de ani!

MATILDA: Tu cât aveai când te-ai măritat?

SONIA: Lasă-mă pe mine, atunci erau alte timpuri. Dar tu, tu ai toată viața înaintea. Ești frumoasă și independentă. O să regreti!

MATILDA: Mamă, tu cu regretele și fricile tale!

SONIA: De ce trebuie să te măriți neapărat?

MATILDA: Ți-am zis, este timpul.

SONIA: Măcar de-ai fi zis că ești îndrăgostită!

MATILDA: Îndrăgostită? Dar azi nimeni nu se mai îndrăgostește, mamă! Adică, da, există afinități, există compatibilități... dar dragoste? Din aia ca-n filme? Să fim serioși! Nici nu știu dacă a existat vreodată. E doar un concept care ni s-a tot băgat pe gât și pe care am tot încercat să-l imităm. De-aici și secolul depresiei.

Realitatea din spatele feeriei, mamă...
să fim serioși! Câte cupluri care s-au
luat din amor au rezistat până la adânci
bătrâneți?

OLGA: Adică nu-l iubești?

MATILDA: Nu mi-aș da viața pentru el. În
rest, da, aș putea face mici concesii.

SONIA: Deci e o căsătorie convențională?

MATILDA: Mai mult sau mai puțin. El ține
foarte mult la mine. E confortabil.

SONIA: Tili?

MATILDA: Da, mamă.

SONIA: Cât timp intri în chestia asta cu ochii
deschiși...

MATILDA: Mamă, cum ai zis și tu, vremurile
s-au schimbat. Toți avem ochii foarte
bine deschiși. Înțelegem mai multe decât
ar trebui.

OLGA: Nu întotdeauna.

MATILDA: Nu-ți mai face atâtea griji pentru
mine, mătușă. E decizia mea, cântărită
îndeajuns de mult ca să știu că e cea
corectă.

NORA: Și-o să-l cunoaștem și noi pe Făt
Frumosul ăsta?

MATILDA: Dacă vreți... e cu mine. Așteaptă
la hotel.

OLGA: Foarte bine, ne vedem acolo mai pe seară!

NORA: Sau am putea ieși undeva, la un restaurant.

SONIA: Nu. Mai bine îl aduci aici!

OLGA: Aici, Sonia?

NORA: N-ar fi mai bine în altă parte?

SONIA: De ce? N-avem aici de toate?

MATILDA: Cum vreți! Mi-e perfect egal.

SONIA: Nora, ai putea să faci tortul de zmeură!

MATILDA: N-are sens să vă dați peste cap.

OLGA: Sonia, aici, cu toată dezinsecția asta, otrava, n-ar fi mai bine să ieșim?

SONIA: Nu.

NORA: Bine, dar dacă are nevoie omu' la toaletă?

SONIA: Va merge la benzinărie, ca noi toate. N-o să-l deranjeze acest mic inconvenient, nu-i așa, Tili?

MATILDA: Recunosc că va fi nițel bizar...

SONIA: Bizar nebizar, eu de pe terasă nu mă mișc.

MATILDA: Dar vrei să-l cunoști? Chiar vrei să-l cunoști?

SONIA: Bănuiesc că dacă ai luat hotărârea asta, trebuie să-l cunoaștem cu toate. Adu-l aici.

MATILDA: Prea bine, atunci, pe deseară!

(MATILDA iese)

Scena 2

OLGA: Sonia, ești sigură că e o idee bună?

NORA: *(zburdă pe terasă)* Vom avea o nuntă în familie!

SONIA: Ai auzit-o, doar. Nu e îndrăgostită.

NORA: *(același joc)* O să aprindem lămpioanele, o să punem masa în mijloc!

OLGA: Poate doar bravează.

NORA: Va fi o petrecere de vis!

SONIA: O femeie îndrăgostită nu poate brava. Iar Tili nu e deloc îndrăgostită. Vreau să mă asigur că acest Peter nu-i va pune bețe în roate. Atâta tot.

NORA: Era și timpul să intre puțină viață în casa asta! Voi scoate vesela bună!

OLGA: Cu ce să-i pună bețe în roate?

SONIA: O căsătorie de conveniență nu rămâne niciodată așa. Se poate transforma într-un iad. Știi prea bine la ce mă refer.

OLGA: Eu n-aveam experiența Matildei. Ai mei voiau să mă dea după un om bogat, iar eu voiam doar să scap de acasă.

NORA: Eu zic să aprindem și câteva lumânări!

SONIA: Și te-ai aruncat orbește în brațele primului venit! Fără să te gîndești la consecințe, Olga!

OLGA: Dar eu n-aveam opțiuni. Matilda are. Tocmai de aceea, zic, să nu ne băgăm!

NORA: Unde sunt farfuriile bune?

OLGA: Nu știi, niciodată cum evoluează lucrurile, Sonia!

SONIA: Bazându-mă pe experiență, pot trage concluzii. Și să acționez!

OLGA: Să acționezi cum? Nici nu-l cunoaștem pe băiat, nici nu vom putea să-l cunoaștem în cele câteva ceasuri cât va sta aici. Vor fi câteva schimburi politicoase de replici, după care gata. Nu poți să cunoști omul în câteva ceasuri, nu poți să-i vezi sufletul, Sonia!

SONIA: Eu nu. Cel puțin nu de una singură. Dar vă am pe voi. Și am casa!

OLGA: Ce vrei să spui?

SONIA: Că voi avea grijă ca Tili să nu sufere. La câte am trăit toate trei ne va fi cu siguranță ușor să depistăm orice derapaj al acestui Peter. Măcar ca suferința noastră să nu fi fost în van.

OLGA: Și ce ai de gînd să faci?

SONIA: Voi avea grijă de Tili, cum am avut grijă și de Nora!

OLGA: De-asta ai vrut să-i aduci aici? Dumnezeu, Sonia, nu ești în toate mințile. Ce am făcut pentru noi a fost justificat, dar de omul ăsta să nu te atingi!

SONIA: Asta rămâne de văzut!

OLGA: E o greșeală enormă!

NORA: Eu zic că e timpul să aprindem, din nou, grătarul!

ACTUL III

Scena 1

Terasa este aranjată ca pentru petrecere. Lampioane și lumânări. Cumnatele sunt îmbrăcate dichisit, aproape de nerecunoscut. PETER, MATILDA și cele trei femei stau pe șezlonguri, lângă balustrada terasei.

PETER (*entuziasmat*): Pe cuvântul meu, de când sunt n-am văzut atâtea ciori laolaltă!

NORA: Pe vremuri erau doar porumbei.

PETER: Mie mi se pare că ciorile sunt mai frumoase ca porumbeii. Au ceva atât de romantic în urâțenia lor splendidă!

OLGA: Nu asta spuneai și tu, Sonia?

SONIA: Nu-mi amintesc. Să lăsăm totuși naibii ciorile!

PETER: Am înțeles că aveți o afacere de pompe funebre, nu-i așa?

NORA: Soțul meu, el e singurul care a mai rămas să se ocupe de ea. El e acum în delegație. Se va întoarce însă curând.

MATILDA: Și când anume se va întoarce unchiul Daniel?

OLGA: Peter, nu vrei să mai bem un rom?

PETER: Cu multă plăcere, doamnă!

SONIA: Obișnuieți să beți, domnule?

MATILDA: Mamă!

PETER: Când și când. Nu zilnic, dacă asta vă întrebați. Oricum, fumatul și alcoolul fac parte doar din viața socială. În rest, mă dedic sportului și cititului.

SONIA: Am înțeles că vă preocupați foarte mult de sănătatea dumneavoastră.

PETER: În zilele noastre, doamnă, toată lumea se ocupă numai de sănătate. Aș putea spune că sănătatea a devenit deja o obsesie generală. Nu mai mâncăm decât bio, ne ferim la răstimpuri ba de pui, ba de porc, ba de vită, ba de pește. Asta dacă nu devenim vegetarieni. Vegani sau rawvegani. Jonglăm cu pericolele ascunse

zi de zi în mâncare. Bem apă multă, bem ceai verde, facem sport și vrem cu toții să fim mereu tineri și în putere. Cred că, pe undeva, este o frică generală de moarte. Suntem o generație plină de frici!

OLGA: Ce ironie... și vă aflați într-o casă a morții.

PETER: Pot doar să vă spun că terasa dumneavoastră nu indică deloc acest lucru.

OLGA: Doar să nu te apleci prea tare în afară. În stînga se vede cimitirul.

NORA: Când m-am măritat și am ajuns prima oară în casa asta nici nu puteam să dorm de frică. Mi se părea că peste tot există fantome. Cu timpul însă, m-am obișnuit cu toate fricile. Nu e trist să te obișnuiești cu frica?

PETER: Mi-a povestit Matilda că aveți o problemă cu casa.

SONIA: Un fleac, o dezinsecție generală.

MATILDA: Le-am spus că le plătesc un hotel, undeva. Nici n-au vrut să audă.

PETER: Dar mi se pare grozav!

SONIA: Ce anume?

PETER: Mi se pare o idee minunată că v-ați mutat pe terasă.

OLGA: E temporar.

PETER: Carpe diem e și motto-ul meu.

De-asta am și cerut mâna Matildei.

NORA: E atât de frumos. Tineri și îndrăgostiți!

MATILDA: Nora!

PETER: Matildei nu-i place să audă despre asta...

MATILDA: Matilda e aici!

OLGA: Despre ce anume?

PETER: Iubire, îndrăgostire...

SONIA: Are dreptate. Sunt doar cuvinte. Cred că e înțelept să nu te încrezi în cuvinte, ci în fapte.

PETER: Cu toate astea, sentimentele sunt cele care formează cuvintele. Și, până nu ajungem la nivelul telepatiei sentimentelor, până la demonstrație, care durează uneori și o viață de om... ne ajutăm de cuvinte!

SONIA: Sunteți într-adevăr îndrăgostit de fiica mea?

MATILDA: Mamă!

PETER: Atât cât mă lasă ea să fiu!

SONIA: Deșteaptă fată!

PETER: Cu toate astea, am s-o pun eu cu botul pe labe!

SONIA: Cum???

MATILDA: Glumește, mamă! Mă amenință mereu că iubirea lui mă va transforma într-o ființă poetică și plină de simțire!

PETER: Dar nu asta e iubirea? Puterea transformării din animal în spirit?

NORA: Ce frumos vorbești!

MATILDA: Tocmai m-a făcut animal!

PETER: În sens metaforic...

OLGA: Le are cu cuvintele, nimic de zis.

SONIA: Poate ar trebui să ne așezăm la masă.

PETER: Dar de ce grabă, doamnă dragă? E atât de plăcut aici. Briza asta.

SONIA: Care briză? De unde briză? Aici n-are cum să fie briză. Furtuni, vânt, vifor... dar niciodată briză.

PETER: Vedeți... eu, când mă simt bine, nu contează unde mă aflu, dar îmi imaginez mereu că sunt la mare, undeva, pe o plajă.

NORA: Eu n-am fost niciodată la mare. Lui Daniel nu-i place să mergem în vacanță.

PETER: Nu e timpul pierdut. Vara viitoare mergem cu toții la mare!

SONIA: Sunteți un om extrem de entuziasmat!

PETER: Cred că sunt un om fericit.

OLGA: N-am văzut niciodată un om fericit în carne și oase.

PETER: Și cu toate astea, e atât de simplu să fii fericit.

SONIA: Poate, când ai bani, ești tânăr și ești bărbat.

PETER: Fericirea e la îndemîna oricui. Trebuie doar să știi secretul.

NORA: Secretul?

OLGA: Și care ar fi secretul?

PETER: Să te dezbari.

SONIA: Să te dezbari?

PETER: Întocmai. Când se adună prea multe în jurul tău, te sufocă, te nemulțumesc, îți iau aerul și vitalitatea... te muți, pur și simplu pe terasă! Exact ceea ce ați făcut și voi!

MATILDA: Cu alte cuvinte, dacă vei ajunge vreodată sufocat de această căsnicie, te vei muta și tu pe acoperiș?

PETER: Bineînțeles. Dar te voi lua cu mine!

MATILDA: Chiar dacă eu voi fi aceea care te sufocă?

PETER: Nu tu vei fi aceea. Ci umbrele care se vor îngrămădi deasupra ta.

SONIA: Asta pare ceva extrem de egoist. Vorbiți, de fapt, de fugă. De responsabilitate. De probleme. Când se adună norii, să punem toți coada pe spinare și să fugim.

PETER: Nu, doamnă. Nu-i deloc așa. E doar filosofia de respiro.

SONIA: N-am auzit de așa filosofie.

PETER: E ca atunci când în avion, în caz de depresurizare, întâi îți pui tu masca de oxigen și apoi copiilor și celor din jurul tău. Căci dacă tu nu ești bine, nu-i poți ajuta nici pe cei din jurul tău. Ca să ajuți trebuie să fii tu cel puternic.

NORA: Ce frumos!

OLGA: Mie îmi cam place băiatul.

SONIA: E avocat, asta face... Convinge jurații.

PETER: Stimată doamnă! Aș îndrăzni chiar să sugerez că furnicile care v-au invadat de fapt nici n-au existat vreodată.

OLGA: Ce vreți să spuneți?

NORA: Ba daaa, batalioane de furnici!

SONIA: Ce insinuați, domnule?

PETER: Eu cred că au fost doar un motiv!

SONIA: Un motiv?

PETER: Întocmai! Pentru respiro. Ca să vă dezbarați!

OLGA: Să ne dezbărăm?

PETER: De trecut, de fantome... Să ieșiți iar la aer, fără să trebuiască să dați nimănui vreo socoteală. Pur și simplu, să plecați, s-o rupeți cu trecutul!

SONIA: Îmi pare rău să vă dezamănesc entuziasmul, domnule. În casă chiar a fost o dezinsecție zdravă.

PETER: Glumeam... dar, poate că nu. Nimic nu mi s-ar părea mai just, mai logic și mai poetic decât să începi viața de la zero. Să privești viața de pe acoperiș. Ca stăpân al lumii, al vieții tale!

OLGA: Poate ar trebui să punem carnea pe grătar?

PETER: Îmi permiteți? În familia mea bărbații se ocupă mereu de grătar.

SONIA (*ridicându-se brusc, amenințătoare*):
Nu!

MATILDA: Doamne, mamă, ce ai?

PETER: Mă scuzați... Am îndrăznit prea mult. Dar asta pentru că mă faceți să mă simt deja de-al casei.

OLGA: Dar ești de-al casei, draga Peter. În curând vom fi o familie, oficial.

SONIA: Asta rămâne de văzut. Olga, vino să mă ajuți! Voi, continuați...

Cele două se ridică de la masă și se îndreaptă spre grătar

NORA: Daniel al meu obișnuia și el să-mi vorbească frumos. Nu a fost mereu ursuz. Au fost vremuri, demult, când amândoi eram tineri. Eu eram atât de frumoasă...
Ții minte, Tili, pozele mele din tinerețe?

MATILDA: Nu, mătușă. De fapt, abia îmi amintesc propria copilărie.

NORA: Uneori e mai bine așa...

MATILDA: Mai bine?

NORA: Sunt unele lucruri, Tili, pe care le vei ști când vei avea un copil. Vreți să aveți copii, nu-i așa?

MATILDA: E încă devreme. N-am discutat despre asta.

NORA: Mi-am dorit mereu un copil. Dar Daniel nu voia, așa că...

MATILDA: Nora, unde e totuși Daniel?

NORA: Nu ți-am spus? E plecat.

MATILDA: Mătușă, cu câteva săptămâni în urmă am primit o scrisoare de la el...

PETER: (*intervine, brusc*): Aș vrea să le văd.

NORA: Ce anume?

PETER: Fotografii.

NORA: Dar... nu se poate...

PETER: De ce nu?

NORA: Căci nu sunt aci. Toate amintirile au rămas acolo, în casă.

PETER: Aș putea să le aduc.

NORA: Dar casa e închisă.

MATILDA: E adevărat, Nora?

NORA: Ce anume?

MATILDA: Dezinsecția și toate astea...

NORA: Ce e adevărat, draga mea, e că înăuntru e multă otravă. Prea multă ca să intri.

SONIA: Nora! Nora, vrei să vii puțin?

NORA se îndreaptă înspre grătar. Lumina se va concentra pe cuplul MATILDA-PETER.

PETER: Matilda, ia-o mai moale. Nu le spune încă nimic despre scrisoare.

MATILDA: E clar că mătușile mele îmi ascund ceva.

PETER: Te frământă pentru o nimica toată.

MATILDA: Nimica toată? Doar ai citit scrisoarea!

PETER: Ciudată, dar părea mai degrabă scrisă, iartă-mă că-ți spun, la beție.

MATILDA: La beție? Atunci cum de nimeni nu-mi spune unde e unchiul meu? De ce nu răspunde el la telefon? Mi-e teamă că aici s-a petrecut ceva. Mătușile mele au fost tot timpul puțin ciudate. Îndepărtate de toată lumea. Nu știu să fi avut prieteni.

Au fost mereu doar ele, între ele. Ca niște vrăjitoare.

PETER: Iar fabulezi!

MATILDA: Sunt atâtea necunoscute în viața mea, Peter! Iar acum, recunoaște că e ciudat. De ce au ferecat casa? De ce trăiesc pe terasă, ca niște nebune?

PETER: Matilda, scenariile pe care ți le faci nu au nici un sens.

MATILDA: Sunt prea multe întrebări, Peter. Prea multe ca să fiu liniștită.

PETER: Ar fi cazul să petreci mai mult timp cu mama ta.

MATILDA: Cu mama? E o străină pentru mine.

PETER: Nu spune asta.

MATILDA: Dar m-a trimis atât de departe de ea. Încă de când eram mică. Le vedeam rar. Doar de sărbători sau în vacanțe. Apoi inventa tot felul de scuze ca să nu mă mai lase să vin aici.

PETER: Dar venea ea mereu la tine...

MATILDA: Ca și cum voia să mă țină departe de tata. De casa asta.

PETER: Fiecare poveste are mai multe unghiuri, draga mea. Nu judeca însă, înainte să afli tot ce s-a petrecut. Și mai ales de ce.

MATILDA: Trebuie să mă ajuți, Peter.

PETER: De-asta și sunt aici.

OLGA (*strigând de lângă grătar*): Peter!

PETER: Spuneți, vă rog!

OLGA: Cum preferi friptura?

PETER: Mai în sânge. (*către MATILDA*) Ca în viață.

MATILDA: Dacă mai continui așa, sigur le vei da de bănuț.

PETER: Așa cum?

MATILDA: Rolul ăsta. De băiețel cuminte și romantic.

PETER: Dar sunt un băiețel cuminte și romantic.

MATILDA: Peter, mătușile mele nu sunt tâmpite. Își vor da seama că joci un rol.

PETER: Ți-am spus că te voi ajuta și o voi face. Dar le-aș da mai mult de bănuț dacă aș fi un taciturn și aș începe să pun întrebări. Cum faci tu. Mai bine vorbești vrute și nevrute, ca să-l obligi pe celălalt să se destăinuie. Elementarul dans de societate. Tu însă le bagi mereu în defensivă. Aici nu ești la tribunal, ci la o depoziție.

MATILDA: Dar trebuie să aflu!

PETER: Vom afla tot ce va trebui să aflăm.

Focusul se mută înspre cele trei cumnate.

OLGA: Eu cred că ești paranoică, Sonia!

NORA: Dar e așa un băiat bun și vesel.

SONIA: Nimeni nu e atât de bun. E o mască,
sunt convinsă că vrea să ne păcălească.

OLGA: Și de ce ar face-o?

SONIA: Tocmai asta nu știu. Dar face un joc.
Vrea să ne intre pe sub piele, cu orice
preț.

NORA: Eu cred că mai există și oameni fără
nori în suflet.

SONIA: Nora, nu vrei tu să pui masa? (NORA
se îndepărtează)

OLGA: Ce te face să crezi că ar avea vreun motiv
ascuns? E clar că o iubește pe Matilda.
E cam tâmpițel, ce e drept, dar aici sunt
de acord cu Nora. Pare un băiat tare bun.

SONIA: Vorbește prea mult. Prea vrea să
pară transparent. Trebuie să-ți reamin-
tesc că și bărbații noștri păreau niște
băieți tare buni? Până n-au mai fost. Că
nimeni, în afara noastră, nu i-a văzut
exact așa cum erau? Niște monștri?

OLGA: Asta pentru că noi am permis atâția
ani minciuna asta. Matilda îl taxează
imediat. L-ar pune la punct cât ai clipi.

SONIA: Nu pot să risc!

OLGA: Și ce ai de gând să faci?

SONIA: Știi foarte bine!

OLGA: SONIA, pentru numele lui Dumnezeu!

Să nu deschizi porțile casei!

Focusul se mută pe NORA.

NORA (*aranjează masa și începe să vorbească cu tacâmurile și vesela*): Într-o bună zi, nu așa v-am promis? O să ieșiți din dulapul ăla întunecat la lumină. Și o să străluciți ca în tinerețe! Și uite că v-a venit vremea! Tu, doamnă solniță, treci în mijloc, lângă doamna piperniță. Domnule castron, dumneavoastră veți trece din mână în mână, deocamdată vă voi lăsat aici, în dreptul doamnei Sonia. Ea este amfitrioană. Dar de ce spuneți așa? Nu e deloc un zbir. Ea doar știe ce e mai bine pentru toată lumea. Știți doar că Sonia are un suflet bun. Și Olga. Ele nu vor decât să mă protejeze. De ce dați ochii peste cap, doamnă furculiță? Eu n-am știut niciodată să am grijă de mine. Am avut o copilărie prea fericită. Copiii care au copilării prea fericite nu vor fi niciodată fericiți la bătrânețe. Căci nu vor înțelege niciodată viața. Vor fi

mereu uimiți să vadă cât de cruzi sunt, de fapt, oamenii. Toată viața am crezut că lumea mă va adora și mă va proteja. Așa cum au făcut-o părinții. Nu, nu cred că am fost o răsfățată. Doar o naivă. Uneori mi-aș fi dorit să am o copilărie grea, ca a Soniei. Sonia a știut mereu ce a vrut. A pus mâna pe toată averea fraților, are un amant, viața ei e refăcută complet. Ar putea pleca și mâine. Dar ea nu ne abandonează. O să ne ia cu ea.

Scena se reîntregește. OLGA îi cheamă pe toți la masă. SONIA și PETER în câte un capăt al mesei, OLGA și NORA de o parte, MATILDA de cealaltă.

OLGA: Sper că am făcut carnea tocmai bună.

PETER: Mi-e o foame de lup și totul arată minunat!

NORA: Avem și tort, la final, să nu vă săturați doar cu ce e pe masă.

MATILDA: Peter ar mânca tot timpul, nici nu înțeleg unde intră atâta mâncare.

SONIA: Peter, pune, te rog, vin în pahare.

PETER: Înțeleg că unchiul Matildei, Daniel, este plecat?

SONIA: Întocmai.

PETER: Păcat. Matilda mi-a vorbit foarte mult despre el. Aș fi vrut să-l cunosc.

SONIA: Poate când se va întoarce.

PETER: Tata, tot avocat, pleca mai mereu în delegații. Uneori stătea chiar mai mult decât era prevăzut.

OLGA: Conferințele astea ale directorilor de pompe funebre se lungesc și ele. Cred că sunt al naibii de plictisitoare.

Matilda: Și unde se ține această conferință?

SONIA: Daniel nu ne comunică niciodată unde anume pleacă.

MATILDA: Dar dacă vreți să-l contactați, cum o faceți?

OLGA: Are telefonul la el.

MATILDA: Curios, n-a mai răspuns de câteva săptămâni la telefon.

SONIA: Probabil este extrem de ocupat.

MATILDA: Atât de ocupat încât nu-i răspunde nepoatei preferate?

SONIA: Iar eu de unde să știu de ce nu-ți răspunde la telefon?

MATILDA: Atunci poate că Nora știe.

SONIA: Las-o în pace pe Nora!

MATILDA: De ce? Ascunde ceva? Nora?

NORA: Eu...

OLGA: Tili, ce-ți veni, așa, deodată?

PETER: Matilda, te rog...

MATILDA: Se petrece ceva teribil de ciudat în casa asta! Și nu mă mai pot preface că nu văd.

NORA: Vă rog, vă rog nu vă certați!

MATILDA: Unde ți-e soțul, Nora?

SONIA: Am spus s-o lași în pace!

MATILDA: E posibil să nu știi unde e?

NORA: Opriți-vă! Eu...

OLGA: Tili, încetează odată!

MATILDA: Trebuie oare să mă duc la poliție?

SONIA: Poliție?

OLGA: Ai înnebunit?

NORA (*sare în picioare, brusc enervată, dar stăpână pe ea*): Încetați! Vrei să știi adevărul, Tili?

SONIA: Nora!

OLGA: Nora, totul e în regulă.

NORA: Nu, nimic nu e în regulă. Totul e o șaradă, înțelegeți? Tili are dreptate. Totul e cât se poate de anapoda. Noi, pe terasă, casa ferecată. Dar îi datorăm adevărul!

MATILDA: Mătușă!

OLGA: Liniștește-te, Nora!

MATILDA: Lăsați-o să vorbească, pentru Dumnezeu.

NORA: Daniel nu mai e!

SONIA: Nora!

OLGA: Dumnezeuule...

MATILDA: Mătușă, ce s-a întâmplat?

PETER: E în regulă, orice s-ar întâmpla, sunt avocatul vostru!

MATILDA: Taci, Peter! Nora?

NORA: Ei bine, da. Nu mai e cazul să ne prefacem. Dacă Sonia și Olga s-au purtat așa, au făcut-o doar pentru mine, înțelegi, Tili?

MATILDA: Nu cred...

SONIA: Nici un cuvânt în plus, Nora!

MATILDA: Nora, spune-mi!

NORA: E timpul să afle toată lumea ce fel de om a fost Daniel. Mărinimosul pe care l-ați crezut nu există. Sfântul Daniel a fost un om mizerabil. La fel ca taică-tău, Tili! La fel ca toți frații, soții noștri. Niște monștrii!

MATILDA: Poftim?

NORA: Te plângi pentru că maică-ta te-a îndepărtat? A făcut-o pentru tine! Habar n-ai cât ai fost de protejată. Toată lumea care ține la tine te protejează. Adevărul nu este întotdeauna prietenul tău. Maică-ta și Olga n-au făcut decât să mă apere și pe mine, în tot acest timp, ascunzându-mi

adevărul! Toată viața trăită aici, în casa asta blestemată, n-a fost decât un lung șir de suferință pentru toate trei. Erau toți la fel, Tili! Din aceeași bucată! Niște domni, ziua, brute, noaptea. Dar tu nu știi nimic din toate astea. Pentru că maică-ta și-a jertfit inima când te-a trimis departe de iadul ăsta! Iar tu, tu nu știi nimic, de nopțile când plângea de dorul tău! Aveai nevoie să știi asta? Poate că nu, poate că îți era mai bine în coconul de indiferență. Poate e mai bine să nu ți se rupă inima de dragul cuiva. Dar uneori, când inima aia începe să înghețe, trebuie să știi adevărul. Trebuie să știi că există iubire în lumea asta. Și oameni care și-ar da viața pentru tine.

Și Daniel? Vrei să-ți spun eu de unchiul Daniel? Când era bine, adică când nu mă lovea cu capul de toți pereții, însemna că avea o amantă nouă. Doar că în ultima vreme nu-l mai voia nimeni, așa că bățiile se țineau lanț. Până acum ceva vreme. Când totul a încetat. Ei bine, da. Totul s-a terminat, iar Daniel nu mai este. Căci Daniel a plecat pentru totdeauna, cu amanta lui. Asta s-a întâmplat, Daniel m-a părăsit!

MATILDA: Unchiul Daniel?

NORA: Mi-a lăsat o scrisoare în care mi-a povestit totul. Tot în scrisoarea aia mi-a lăsat și partea lui de avere, ca un soi de compensație morală. Cine știe, poate la bătrânețe l-a lovit damblaua și a avut o urmă de decență în el. În fine, m-a împruternicit pe mine să vând afacerea și să-i trimit, prin avocați, în fiecare lună o sumă – pensie alimentară. Asta am convenit, asta urmează să facem. Iar acum, poftă bună!

(se așază din nou la masă, în timp ce toți o privesc, stupefiați, în tăcere)

OLGA: Să mâncăm atunci!

SONIA: Sper că ești mulțumită, Tili!

MATILDA: De unde puteam să știu toate astea?

PETER: Dacă lucrurile stau așa, Nora dragă, mai bine că ai scăpat de el! Acum puteți să vindeți totul și să vă mutați la mare!

OLGA: Așa ne gândeam să facem...

SONIA: Trebuia doar să așteptăm ca Nora să...

NORA: Așteptau ca eu să-mi revin. Am fost în agonie, toate săptămânile astea. Dar acum sunt bine. Dați-mi sarea!

OLGA: Vom pleca de aici!

NORA: Vom merge undeva la mare, pe o plajă.

OLGA: Departe de toate astea. Un loc unde nu vor mai fi ciorile astea nenorocite!

MATILDA: Unde?

OLGA: Oriunde...

MATILDA: Unde e contractul?

SONIA: Contractul?

MATILDA: Scrisoarea, contractul! Unde e înțelegerea făcută cu unchiul Daniel?

SONIA: În casă.

NORA: Nu!

MATILDA: Vreau să-l văd.

OLGA: Deocamdată nu se poate.

MATILDA: Încă mai susțineți că în casă a fost o dezinsecție? Că aerul e toxic și toate balivernele astea?

PETER: Matilda...

MATILDA: Vreau să văd scrisoarea.

SONIA: Prea bine.

OLGA: Cum?

SONIA: Voi deschide casa.

NORA: Nu! Nu poți face asta!

SONIA: Cu o singură condiție!

MATILDA: Există condiții?

SONIA: E casa mea, condițiile mele.

MATILDA: Spune ce vrei!

SONIA: Peter va intra în casă. Singur.

OLGA: Sonia!

NORA: Nu... nimeni nu poate intra în casa aia.

E toxică, otrăvește pe oricine intră. În casă e moartea, Tili!

SONIA: Peter e sănătos. Va scăpa cu viață.

OLGA: Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu poți face asta! Sonia, gândește-te!

NORA: Opriți-vă, este inuman! Sonia!

PETER: N-am nici o problemă să intru. Dacă asta te va liniști, Matilda...

SONIA scoate o cheie și i-o dă lui PETER. PETER ia cheia, se îndeapătă către ușa care dă spre casă, o deschide.

PETER: Mă întorc numaidecât.

Scena 2

Din podea se ridică încet parterul casei. Se luminează pe rînd, camerele casei, în timp ce terasa se întunecă. La început se văd multe liane, vegetație crescută alandala. Pe

măsură ce înaintează, însă, PETER va întâlni toate fantomele și fricile aciuite de o viață în această „casă a morții”. Obiecte sparte, măști distorsionate și hidoase. Fantomele prind viață brusc și încearcă se se repeadă la PETER, care însă continuă să înainteze, fără să le dea vreo atenție. Ajungând în ultima cameră, lumina va dezvălui trei cadavre. Peter se așază pe un scaun, în fața lor. Parterul se întunecă, terasa se luminează din nou. Cele patru femei s-au sculat de la masă. MATILDA fumează. NORA se plimbă nervos.

OLGA: A trecut mai bine de un ceas.

MATILDA: Pesemne că nu a găsit încă scrisoarea. Dacă aceasta există.

NORA: Dumnezeule, Sonia, Dumnezeule, ce-am făcut?

SONIA: Încetează, Nora.

OLGA: Dar înăuntru nu se poate respira. Dacă i s-a făcut rău?

MATILDA: Încă mai susțineți gogoșa aia cu dezinfecția?

NORA: Dar a fost o dezinfecție generală, Tili. Tu nu înțelegi...

MATILDA: Ceea ce încep să înțeleg, dragă NORA, e că m-ați mințit. Toți anii ăștia. Toată copilăria mea, mamă. Nimeni

nu mi-a spus niciodată adevărul. Doar unchiul Daniel, în ultima lui scrisoare către mine.

SONIA: Scrisoare?

OLGA: Ce scrisoare?

NORA: Daniel ți-a scris?

MATILDA: Mi-a trimis o scrisoare, da. Acum câteva săptămîni. Multă vreme n-am știut ce să fac cu ea. L-am sunat, dar n-a răspuns. N-a mai răspuns niciodată după ce mi-a trimis scrisoarea.

SONIA: Ce-ți scria?

MATILDA: La început am crezut că a luat-o pe arătură. Apoi am început să cercetez. Mici articole din ziare, frânturi de amintiri, discuții cu foștii lui prieteni. Toate începeau să prindă contur. Dar tot nu îmi venea să cred. Nu puteam. Era ca și cum toată viața mea de până azi a fost un șir întreg de minciuni. De perdele, puse straturi peste straturi ca să mă împiedice să-mi amintesc și să înțeleg ce s-a petrecut, de fapt, în această casă.

SONIA: Ce scria?

MATILDA: O singură frază. „Ticăloșii merg în iad, iar îngerii s-au răzbunat”.

OLGA: E clar. A luat-o razna!

NORA: A scris el asta?

OLGA: Și pentru asta te-ai îngrijorat tu atâta, sufletețel?

SONIA: Asta nu înseamnă nimic. Daniel făcea mereu pe melodramaticul, iar moartea fraților lui l-a zdruncinat.

MATILDA: Unchiul Daniel este mort, nu-i așa? Dar nu de moarte bună, după cum nici tata, nici soțul tău, Olga, n-au murit de moarte bună. Daniel descoperise ceva, iar voi l-ați omorât!

SONIA: De mică ai avut imaginație bogată.

MATILDA: Aveam nevoie, mamă. Aveam nevoie ca să înțeleg lucrurile care nu aveau sens. Părea că mă iubești, cu toate astea mă țineai mereu la distanță. Da, poate că îmi imaginez, dar ceea ce se petrece aici indică clar că ați făcut ceva îngrozitor!

OLGA: Cum poți să gândești așa ceva, Tili?

MATILDA: Sunt, totuși, curioasă. Dacă pe ceilalți doi i-ați aranjat, cu înmormântare ca la carte, de ce n-ați făcut la fel și cu Daniel? De ce misterul ăsta, de ce încurcătura asta?

SONIA: E totul în capul tău. Realitatea e mult mai simplă.

MATILDA: Cadavrul este încă în casă, nu-i așa?

Scena 3

Ușa de la casă se deschide brusc, intră PETER.

MATILDA: L-ai găsit?

PETER: Da.

OLGA: Suntem distruse!

SONIA: Peter, ești sigur?

NORA: Nu înțeleg...

PETER: Ce anume, dragă Nora?

NORA: Fantomele... fantomele te-au lăsat să ieși?

PETER (*amuzat*): Dar despre ce vorbiți?

MATILDA: Despre cadavru!

PETER: Cadavru?

MATILDA: Unchiul Daniel?

PETER: Ce să caute un cadavru în casă, Tili?

MATILDA: Ai spus doar că l-ai găsit!

PETER: Dar n-am găsit nici un cadavru. Am găsit în schimb contractul.

SONIA, OLGA, NORA: Contractul????

PETER: În fine, scrisoarea. Dar, ca avocat, pot să vă liniștesc și să vă confirm că scrisoarea asta, odată legalizată, va căpăta valoare de contract.

SONIA: Ce spui?

PETER: Că dacă vă veți hotărî să vindeți afacerea, scrisoarea asta este suficientă

pentru a vă numi moștenitoare cu drepturi depline.

MATILDA: Dă-mi scrisoarea! (*O citește*)

PETER: Recunoști scrisul, Tili?

MATILDA: La primă vedere... da

PETER: Vom face o analiză grafologică, bineînțeles. Tili, ne-ar fi extrem de folositoare scrisoarea pe care ți-a trimis-o Daniel. Desigur, bănuiesc că există și alte documente. Părerea mea e că nu va fi decât o problemă de câteva luni până se va rezolva toată afacerea. Mai apoi, doamnele mele, veți fi libere.

SONIA: Libere?

PETER: Îmi pare atât de rău pentru tot.

OLGA: Îți pare... rău?

PETER: După cum bine știți, în scrisoare Daniel face mărturii cutremurătoare. Despre viața la care ați fost supuse, toate trei. Despre bătaii, despre abuzuri.

MATILDA: Mamă?

SONIA: Da, Tili...

MATILDA: E adevărat, mamă? Tot ce scrie aici?

OLGA: E adevărat, Tili...

MATILDA: De ce... de ce nu mi-ai spus niciodată, mamă?

NORA: A vrut să te protejeze...

MATILDA: Dar n-aş fi plecat niciodată! M-aş fi întors! Toți anii ăștia, ați trăit cu niște monștri. Toate trei!

SONIA: Aveai dreptul la viața ta, Tili. Nu trebuia să plătești pentru greșeala noastră.

MATILDA: Dar v-aş fi ajutat!

OLGA: Sonia ne-a ajutat. Pe toate!

PETER: Mă scuzați, sună ca dracu acum... dar... Matilda, s-a făcut târziu. Trebuie să plecăm la aeroport.

MATILDA: Du-te tu, Peter! Iartă-mă... Eu... mai stau. Mai stau puțin cu mama. Mă voi întoarce la tine cât de repede, dar acum simt că trebuie să stau aici.

PETER: Înțeleg...

SONIA (*fermă*): Nu! Du-te, Matilda, du-te...

MATILDA: Dar...

SONIA: Nici un dar! Noi suntem bine! Acum, mai bine ca oricând. Duceți-vă și ne vom vedea curând cu toții.

MATILDA: Nu pot să te las, mamă...

SONIA: Ba bine că nu! Am stat atât de mult depărtate una de alta...

MATILDA: Nu am știut!

SONIA: Acum știi. Nu vom mai fi niciodată departe! Îți promit, îngerul meu. Dar acum, voi, duceți-vă!

PETER: Vino, Matilda. Ne vom întoarce în câteva zile, după ce voi legaliza această scrisoare. Vă voi ajuta, doamnele mele, cu voia dumneavoastră, și cu vânzarea.

SONIA: Peter..

PETER: Știu doamnă! Știu totul! Nu trebuie să mai spuneți nimic.

SONIA: Dar nu s-a inventat încă telepatia...
Mulțumesc.

PETER: Urmează faptele. Vino, Matilda!

Cei doi ies. Cumnatele rămân uitându-se una la alta. PETER se întoarce însă brusc.

SONIA: Peter?

PETER: Am lăsat-o pe Matilda în mașină..

SONIA: Peter, eu...

PETER: Am urcat să vă mai spun ceva.

OLGA: Da, cred că mai sunt încă multe de spus.

PETER: Un singur lucru, de fapt. Matilda nu va trebui să afle niciodată, nimic.

SONIA: De unde a apărut scrisoarea?

PETER: Am uitat să vă spun ceva. Sunt un excelent grafolog. A, și voi trimite pe cineva, zilele astea să se ocupe de cadavru. Nu vă îngrijorați, e om de încredere. Până

atunci, doamnele mele, bucurați-vă!
Grijile voastre au luat sfârșit!

*PETER iese, după ce le îmbrățișează pe toate.
Scena se întunecă.*

Scena 4

Terasa este aproape goală. Ușa către locuință este larg deschisă. Cele trei cumnate stau în jurul mesei, înconjurate de bagaje. NORA moțăie în șezlong. Toate sunt îmbrăcate de călătorie.

OLGA: La ce oră este avionul?

SONIA: Mai e jumătate de oră până să plecăm.

OLGA: Ar trebui s-o trezim și pe Nora. Ți-ai luat la revedere de la Nicolai?

SONIA: De dimineață, când i-am dat cheia înapoi. A rămas că ne vedem peste câteva luni. Cine credea că la vârsta mea.....?

OLGA: Prostii! Vârsta e în capul nostru.

SONIA: Se pare că da... Ca multe altele.

OLGA: Să fie oare adevărat?

SONIA: Ce anume?

OLGA: Am scăpat oare de toate problemele?
Suntem libere?

SONIA: Devreme ce am vândut cimitirul, afacerea... iar cadavrul lui Daniel nu va mai fi descoperit niciodată, pot spune că da, suntem în sfârșit libere!

OLGA: Sonia, de ce ai riscat?

SONIA: Ce anume?

OLGA: Când l-ai lăsat pe Peter să intre în casă?

SONIA: Aveam nevoie de dovezi. Dacă ar fi ieșit îngrozit de acolo, urlând ca din gură de șarpe, aș fi știut că n-o iubește pe Matilda. Că n-ar fi fost în stare să îngroape pentru ea adevăruri care ar fi traumatizat-o pe veci. Aș fi știut că nu se poate ridica deasupra convențiilor. Așa, Peter și-a demonstrat, din plin, iubirea. Am știut din clipa aia că și-ar da viața pentru ea. A și făcut-o, de altfel, devenindu-ne părtaș.

OLGA: Dar ar fi fost absolut uman să se îngrozească de toate astea, s-o ia la fugă, s-o ia pe Matilda și să meargă direct la poliție.

SONIA: Uiți ceva, Olga. Iubirea adevărată nu e umană. Nu se supune unor legi pe care oamenii să le poată înțelege. E dincolo de logică, dincolo de instinct. Iubirea

anihilează frica, egoismul, instinctul de supraviețuitor. Iubirea trebuie să fie absolută și de neînțeles. Altfel, e doar un cuvânt, o convenție, un miraj. O imitație.

NORA (*trezindu-se*): Gata? Cât e ceasul, n-am întârziat?

OLGA: Plecăm în zece minute.

NORA: Eu zic s-o luăm din loc. Până cobor eu toate treptele astea...

Cele trei se ridică, își iau bagajale, privesc în jurul lor și intră în casă. OLGA se oprește în prag și se utiă înspre cer.

OLGA: Ca să vezi! Ciorile au dispărut cu desăvârșire!

(Cortina)

Data apariției: **aprilie 2019**

Editura UNITEXT a UNITER

Str. George Enescu nr. 2-4

București

www.uniter.ro

Tipărit la **MasterPrint Super Offset**

București